

JIUZHAIYOU

BUKSOHN

1

IT'S MY DREAM

ผมเชื่อว่าทุกคนต่างก็มีความฝัน บางคนฝันเล็ก บางคนฝันใหญ่ แต่ทุกความฝันต่างก็มีไว้เพื่อให้ชีวิตได้ดำรงอยู่อย่างมีความหมาย

ผมเองก็มีความฝันครับ ผมฝันหลายอย่างด้วย หนึ่งในความฝันของผมคือการได้ออกไปเดินทางรอบโลก ได้ออกไปผจญโลกกว้าง ไปเยือนดินแดนใหม่ๆ ได้สัมผัสวิถีชีวิต ได้เห็นวัฒนธรรมของผู้คนในแถบอื่นๆ

สมัยเด็กผมไม่เคยได้ออกเดินทางสักเท่าไร เพราะยังไม่ถึงบประมาณพอที่จะทำตามฝัน แต่ผมก็ไม่เคยละทิ้งความฝันเหล่านี้ เมื่อผมเรียนหนังสือจบ ทำงาน ผมก็เริ่มจัดสรรเวลา เพื่อให้ชีวิตผมเข้าใกล้สิ่งที่ผมฝันมากยิ่งขึ้น ผมจึงตั้งเป้าหมายไว้ว่า ผมจะเริ่มออกเดินทาง ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ อย่างน้อยที่สุดก็ต้องเป็นสี่ครั้งต่อปี

ผมเริ่มออกเดินทางครั้งแรกแบบแบ็คแพ็คต่างประเทศ คือไปที่ “บาห์ลี” ดินแดนที่ผมรู้จักเพียงไม่นาน แต่ทำให้ผมหลงเสน่ห์และยิ่งทำให้ผมเสพติดการท่องเที่ยวมากขึ้น ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ชีวิตผมนอกจากการทำงานแล้ว ก็มีเรื่องของการออกเดินทางมาเติมเต็มชีวิตให้มีความหมายมากยิ่งขึ้น

สองปีที่ผ่านมาผมได้ออกเดินทางไปหลายทีในแถบเอเชีย นั่นก็คือ ประเทศไทย ลาว กัมพูชา เวียดนาม พม่า มาเลเซีย สิงคโปร์ อินโดนีเซีย และประเทศจีน โดยในบางประเทศผมก็ไปซ้ำหลายรอบ การเดินทางทุกครั้งมีความสุขความประทับใจแตกต่างกันออกไป

“Better to see something once than to hear about it a thousand times”

คำพูดนี้ไม่ได้กล่าวเกินจริงเลยครับ ทุกที่นั่นล้วนมีค่าให้เราได้ไปสัมผัสด้วยตาของเราเอง ถึงแม้เราจะเคยเห็นผ่านหูผ่านตามาแล้วจากสื่อต่างๆ แต่มันไม่ได้ธรรมดาเหมือนการได้ไปเห็น ไปใกล้ชิดด้วยตัวเองหรอกครับ

หนังสือเล่มนี้เป็นเล่มแรกที่ผมเขียนเกี่ยวกับการเดินทางของผม ผมเริ่มต้นเปิดตัวด้วยดินแดนในฝันที่ผมฝันไว้มากที่สุดว่าผมต้องไปให้ได้ก่อนตาย นั่นก็คือ “จิวใจโกว” ตลอดระยะเวลา 9 วัน 8 คืนที่ผมเดินทางในทริปนี้ มันทำให้หัวใจผมเบิกบานเสียเหลือเกิน

“ชีวิตจะมีความสุขมากแค่ไหน ถ้าได้ใช้ชีวิตเหมือนดั่งที่ใฝ่ฝัน”

การเดินทางตลอดทริปนี้เป็นการเดินทางที่เป็นไปอย่างเรียบง่าย ไม่เร่งรีบเรื่องเวลา เพราะผมต้องการดื่มด่ำความสุข ในระหว่างที่ใช้ชีวิตอยู่สถานที่แห่งนี้ให้ได้มากที่สุด

มาดูกันครับว่าการเดินทางในทริปนี้และเรื่องราวจะเป็นอย่างไร ติดตามกันได้เลยครับ

2

WANNA BE THERE

“จิวใจโกว” นั้นผมรู้จักครั้งแรกในสมัยเป็นนิสิตจุฬาฯ มีเพื่อนผมคนหนึ่งเอาภาพมาให้ดูและบอกว่าสถานที่แห่งนี้ได้ชื่อว่าเป็น “ดินแดนแห่งเทพนิยาย” เพียงแว็บแรกที่ผมเห็นภาพใบนั้น ผมก็หลงเสน่ห์ขึ้นมาทันที ในใจผมคิดว่า มันมีสถานที่แบบนี้ใน โลกนี้ด้วยหรือ ทำไมมันสวยงามขนาดนี้ ใบไม้หลากสี น้ำก็ใสสวยสดใส ผมรู้เลยว่านี่แหละคือสถานที่ในฝันที่ผมต้องไปเยือนให้ได้สักครั้งในชีวิต

ประมาณเดือนมิถุนายน สายการบินประหยัดอย่าง Air Asia ได้จัด โปรโมชันตั๋วเครื่องบิน ราคาถูก ผมนั่งเช็คราคาว่าถ้าผมจะไปเที่ยวจิวโจวโกวในช่วงปลายเดือนตุลาคม ถึงต้นเดือน พฤศจิกายน ราคาเท่าไร ปรากฏว่าตั๋วเครื่องบินไปกลับ เพียงแค่ประมาณ 4,600 บาทเท่านั้น ผมเลยไม่รอช้ารีบจัดการจองตั๋วไปก่อนเลยครับ พร้อมกับชวนเพื่อนๆที่รู้จักเผื่อมีใครสนใจอย่างไปด้วยกัน ปรากฏว่าก็มีคนร่วมทริปอีกสองคนครับ

เหตุผลที่ผมเลือกไปเที่ยวจิวโจวโกวในปลายเดือนตุลาคม ถึงต้นเดือนพฤศจิกายน นั่นก็เป็นเพราะว่า ผมศึกษาข้อมูลแล้วอ่านเจอว่าเป็นช่วงที่ใบไม้เปลี่ยนสี และสวยงามที่สุดของจิวโจวโกว แลมนเป็นช่วง Peak High Season อีกด้วย ผมลองนั่งคำนวณดูวันเวลาแล้ว ก็เลยคิดว่าจัดไป สำหรับทริปนี้ 9 วัน กับอีก 8 คืน และเพื่อนร่วมทริปทั้งสองคนก็ไม่ปัญหาอะไรสำหรับเวลาที่วางไว้

แม้จะเคยไปเมืองจีนมาแล้ว แต่ครั้งนี้ผมรู้สึกตื่นเต้นที่สุด เพราะมันคือสถานที่ที่ผมอยากไป เห็นมากที่สุด การออกเดินทาง ผมศึกษาข้อมูลไว้คร่าวๆว่าการเดินทางตั้งแต่นั่งเครื่องบินออกจากไทย แล้วไปจนถึงจิวโจวโกวต้องทำอะไร

ก่อนอื่นนั้นผมต้องมี VISA เข้าประเทศจีนก่อน

สำหรับขั้นตอนการขอวีซ่าเข้าประเทศจีนนั้นไม่ยุ่งยากสักเท่าไรครับ โดยเราสามารถดูรายละเอียดการเตรียมเอกสารขอวีซ่าได้จากเว็บสถานทูตจีน เพราะสถานทูตจีนมักจะชอบเปลี่ยนกฎเกณฑ์การขอวีซ่าบ่อยๆ ดังนั้นการเช็คข้อมูลจากเว็บของสถานทูตจึงเป็นข้อมูลที่อัปเดตมากที่สุดแล้ว ในช่วงที่ผมไปขอวีซ่าเข้าประเทศนั้น เตรียมเอกสารดังต่อไปนี้ครับ

- พาสปอร์ตตัวจริง มีอายุเหลือการใช้งานไม่น้อยกว่าหกเดือน
- สำเนาพาสปอร์ต พร้อมรับรองสำเนาถูกต้อง
- ใบจองตั๋วเครื่องบินไปกลับ
- ใบจองที่พักระหว่างที่เราอยู่เมืองจีน
- รูปถ่ายหน้าตรงจากหลังสีฟ้าหรือขาว ขนาด 2 นิ้ว จำนวนหนึ่งรูป
- แบบฟอร์มรายละเอียดเกี่ยวกับผู้ขอวีซ่าเข้าประเทศจีน สามารถโหลดได้จากเว็บของสถานทูตเช่นเดียวกันครับ

เห็นเอกสารแบบนี้แล้ว บางคนคงนึกกังวลเรื่องการจองที่พัก เพราะถ้าหากจองไปแล้วจ่ายเงินไปแล้ว แต่วีซ่าดันไม่ได้ จะทำไงดี จริงๆแล้วเรื่องการจองที่พักเราไม่จำเป็นต้องจองแบบจ่ายเงินทันทีครับ ให้ไปที่เว็บไซต์ Booking.com นะครับ แล้วก็เลือก โรงแรมที่เขียนว่าสามารถจ่ายในวันเข้าพักได้ จากนั้นก็จอง โรงแรมเหล่านั้นได้เลย เมื่อจองเสร็จแล้ว เว็บ booking ก็ส่งอีเมลยืนยันการจองมาให้เรา พร้อมมีลิงค์ให้ปริ้นท์เอกสาร ก็นั่นแหละครับ ปริ้นท์เอกสารที่ได้จากอีเมลนั้นไปเลย

เมื่อเตรียมเอกสารครบแล้ว ผมก็เดินทางโดยรถไฟฟ้าใต้ดิน ไปลงที่สถานีพระราม 9 ออกที่ประตูฝั่ง Fortune Tower แล้วเดินตรงไปยังรัชดาซอย 3 ดึกที่อยู่ตรงแยกนั้นแหละครับ เป็นดึกสำหรับให้เราไปยื่นขอวีซ่าเข้าประเทศ ดึกนี้จะอยู่ทางด้านซ้ายมือของเรา หาไม่ยากครับ ให้ไปขอวีซ่าก่อน 11:30 น. นะครับ แนะนำให้ไปตั้งแต่เช้าๆ เพราะคนไปขอเยอะมาก วีซ่าจีนปกติใช้เวลา 2-3 ทำการในการอนุมัติวีซ่าให้เรา แต่ถ้าหากเราต้องการแบบด่วนจี๋ ก็สามารถระบุไปได้เลยว่าจะต้องการด่วน ซึ่งจะได้ในวันรุ่งขึ้น (หนึ่งวันทำการ) แต่ราคาก็เพิ่มขึ้นมาอีกครับ จากปกติ 1,200 บาท ก็จะเป็น 1,800 บาท

ผมขอเล่าเรื่องการขอวีซ่าของตัวเองสักหน่อย เนื่องจากว่าผมทำงานเป็นฟรีแลนซ์ครับ เวลาไปขอวีซ่าที่ไร เคื่อก็จะมองหน้าผมตลอดเลย มีอยู่ครั้งหนึ่งพนักงานขอให้ผมเอาเอกสารรับรองการทำงานมายื่นด้วย ผมก็งงเลยสิครับ แบบว่า หือ... ปกติมายื่นก็ไม่เห็นต้องใช้

“คุณต้องเอาหลักฐานการทำงานมาด้วยนะคะ” พนักงานบอกผม

“อ้าว! ทำไมล่ะครับ?” ผมถามเธอ

“เพราะว่าคุณทำงานเป็นฟรีแลนซ์คะ คุณต้องมีหลักฐานยืนยันด้วยว่าคุณทำงานจริงๆ” เธอตอบกลับมา

ผมคิดในใจว่า ผมจะไปเอาหลักฐานการทำงานมาจากไหนละ ไปรับรองการทำงานมันเป็นอย่างไรมาก็ไม่รู้จักเลย ปกติมาก็ไม่เห็นต้องใช้ และผมก็เขียนรายละเอียดเหมือนๆกับที่เคยขอมาก่อนหน้านี้ ผมเลยบอกกับเธอไปครับว่า

“ผมเคยมาขอวีซ่าไปเมืองจีนสองครั้งแล้วนะครับ และก็ได้รับการอนุมัติตลอด ทั้งสองครั้ง ผมก็ระบุไปว่าผมทำงานเป็น Web Developer Freelance ซึ่งเจ้าหน้าที่ก่อนหน้าก็บอกกับผมว่าขอแค่เขียนไว้ในแบบฟอร์มด้วย ก็พอละครับ” พูดพลางเปิดบัตรวีซ่าที่เคยได้รับมาก่อนหน้านี้เพื่อยืนยันว่าผมเคยไปเมืองจีนมาแล้วจริงๆ

พนักงานคนนั้นครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง

“งั้นเดี๋ยวถามหัวหน้าก่อนนะคะ ถ้าหัวหน้าบอกว่าต้องใช้ คุณก็ต้องเอามาด้วยนะคะ รอสักครู่ค่ะ” แล้วเธอก็เดินไปยังห้องที่อยู่ด้านหลัง เพื่อปรึกษาหัวหน้าของเธอ ผมเองก็รอใจจดจ่อ เพราะผมมาขอวิชาแบบเร่งด่วนด้วยใจครับ จะบินในอีกไม่กี่วันแล้ว หัวใจตุ้มๆตอมๆเลย

สักพักเธอก็เดินออกมา

“หัวหน้าบอกว่าไม่จำเป็นต้องใช้ค่ะ” แล้วเธอก็ยื่นเอกสารสำหรับมารับวิชาให้ผม ความรู้สึกตอนนั้นแบบว่า โลงมาก เป็นฟรีแลนซ์เนี่ยบางทีก็แอบน้อยใจนะครับ ว่าทำไมถึงมีกฎเกณฑ์เยอะจริงๆ ฮ่าๆ แต่ผมก็เข้าใจพวกเค้าแหละ ยังไงเค้าก็ต้องมีมาตรการตรวจเช็คคนเข้าออกประเทศของเค้าเพื่อความเรียบร้อย ดั่งนั้นใครที่ทำงานเป็นฟรีแลนซ์ก็สบายใจได้นะครับว่าการไปขอวิชานั้น แคะให้เราเขียนไปด้วยว่าเราเป็นฟรีแลนซ์อะไร ลงในแบบฟอร์ม ก็เพียงพอแล้วครับ ไม่ต้องมีหนังสือรับรองการทำงานอะไรไปด้วย

แม้ผมจะขอวิชาเร่งด่วน แต่ผมไปขอวันศุกร์ครับ...

ดังนั้นกว่าจะได้วิชาก็คือวันจันทร์ แถมผมลืมเวลาไปรับเสียด้วยครับ จำได้ว่าวันนั้นเบลอกๆ แล้วสมองไปจำเอาตอนที่เคยไปขอวิชาครั้งก่อนๆ มันมีแบบขอวันเดียวได้ คือยื่นเข้าแล้วได้ป้ายผมก็เลยเข้าใจว่าผมต้องไปรอรับตอนบ่าย เดชะบุญ ที่อยู่ๆผมก็เปิดเว็บสถานทูตจีนขึ้นมา แล้วเห็นข้อความว่า ต้องไปรับเอกสารก่อนเวลา 11:30 น. พอเห็นข้อความนั้น ผมนี่สะดุ้งเลย เพราะเหลือเวลาอีกแค่ครึ่งชั่วโมงเท่านั้น ผมรีบกุ๊กกือเรียกพี่วินมอเตอร์ไซด์ให้บึ่งไปส่งผมเลยครับ

“พี่วินครับ ไปส่งผมที่สถานทูตจีน ด่วนๆๆ เลยได้ไหมครับ” ผมถาม

“ได้เลย ขึ้นมาเลยน้อง” พี่วินตอบ พร้อมกับบึ่งรถพาผมไปทันที

“พี่วินน จอด ให้ผมตรงนี้ก่อนพี่ ผมต้องกดเงิน ATM ก่อน เงินมีไม่ครบ” ผมเห็นตู้ ATM ข้างทาง เลยนึกขึ้นได้ว่าเงินสดมีไม่พอ (ปกติก็ไม่ค่อยมีเงินสดติดตัวเท่าไร เอ่อ จริงๆเงินในบัญชีก็มีไม่เท่าไรเหมือนกันครับ ฮะๆๆ) พอพี่วินจอดให้ผมลงปั๊บ ผมก็รีบวิ่งไปกดเงินทันที พอได้เงินออกมาแล้ว ผมก็วิ่งมาช้อนท้ายพี่วิน และผมก็ไปถึงจุดหมายปลายทางก่อนปิดทำการอีก 5 นาที ว้าววว ชีวิตหนอชีวิต ตื่นเต้นดีจัง อย่าเอาอย่างนะครับ และพอได้วิชามาแล้ว ก็สบายใจเตรียมตัวเดินทางไปดินแดนในฝันแล้ววว

แต่ช้าก่อน... คนบ้านนอกแบบผม ลืมอะไรไปบางอย่างครับ และเกือบจะทำให้ทริปหมดสนุกซะแล้ว โชคดีที่ผมคุยกับเพื่อนและคุยกับป้าผมเสียก่อน ทำให้ผมเตรียมตัวได้ทัน

3

FORTUNATELY

ตามกำหนดการเดินทาง ผมจะเดินทางออกจากสนามบินดอนเมืองไปยังเมืองฉงชิ่ง ในวันที่ 29 ตุลาคม ครับ ซึ่งก็คืออีกสองวันที่กำลังจะมาถึง ในวันที่ 27 เวลาบ่าย ผมก็นั่งแชทกับเพื่อนในแชทของเฟสบุค เพื่อสอบถามว่าเพื่อนเตรียมตัวไปถึงไหนแล้ว

“นายเตรียมเอาอะไรไปบ้างอะ” ผมถามเพื่อนวัยเดียวกัน ชื่อว่าบีม

“ก็มีพวกเสื้อกันหนาว โลชั่นกันผิวแตก เสื้อผ้าประมาณนี้ เออ ใช้ นายเตรียมเสื้อผ้าไป สำหรับกี่วัน เอาไปครบวันหรือว่าไปซักที่นั่น” เจ้าบีมตอบคำถามและยิงคำถามกลับมา

“เราเอาไปสำหรับเก้าวันเลยนะ เพราะไม่รู้ว่าที่นั่นจะมีบริการซักแห้งหรือเปล่า คิดว่าเตรียม ไปให้ครบน่าจะดี อีกอย่างมันไม่ได้เยอะมาก กระเป๋าลากใบเดียวเอาอยู่”

“อ้อ อืมๆ”

“บีม เราถามเพื่อนที่ฉงชิ่งดูเกี่ยวกับสภาพอากาศในช่วงนี้ เพื่อนเราบอกว่าตอนนี้ที่ฉงชิ่ง อุณหภูมิราว 17 องศา หนาวแล้ว ส่วนสภาพอากาศที่จิวโจ้วโกว น่าจะต่ำกว่านี้” ผมบอกเพื่อน

“17 องศา หนาวตายเลย เออ ใช้ พี่ที่เรารู้จักเค้าไปจิวมาเมื่ออาทิตย์ก่อน เค้าบอกว่าหิมะเริ่ม ตกแล้วนะ”

“อะไรนะ? หิมะตก? เห้ย เกิดมาไม่เคยเห็นหิมะ แล้วอุณหภูมิที่หิมะตกเนี่ยมันเท่าไรวะ เพื่อน เดี่ยวจะลองเช็คสภาพอากาศดูก่อน” พอผมได้ยินเพื่อนบอกว่าหิมะตกเท่านั้นแหละครับ ตกใจเลย คือผมเป็นคนที่ชอบหนาวมาก แค่อุณหภูมิ 24 องศา ผมยังหนาวสั่นเลยอะ ในใจลึๆก็ แอบหวั่นๆอุณหภูมิที่นั่นเหมือนกัน

ผมเปิด google แล้วพิมพ์ไปว่า Jiuzhaigou weather forecast

พอเห็นรายงานพยากรณ์อากาศของจิวโจ้วโกว ในอาทิตย์ที่ผมจะไปแค่นั้นแหละครับ แทบ กริ๊ดร้อง เพราะในรายงานเขียนไว้ว่าอุณหภูมิอยู่ประมาณ -3 ถึง 5 องศา!! อะไรนะะะะะะะ ผมไม่ได้ตาผาดไปใช้ไหม นี่ผมจะเอาตัวเองไปอยู่ในช่องฟิตของตู้เย็นหรือไงกัน! ตายแน่ๆบักสนแอ้ยย

ผมรีบแคปเจอร์หน้าจอบอกคอมพิวเตอร์ และอัพ โหลดไปในเฟสบุคส่วนตัวของผม พร้อมกับ แท็กเพื่อนสองคนที่จะไปเที่ยว ในทริปนี้ด้วยกัน สองคนที่ว่าคือเจ้าบีม กับพี่ปิ๊กครับ

ด้วยความที่เกิดมาก็ไม่เคยเห็นหิมะมาก่อน ผมก็เลยส่งข้อความส่วนตัวไปสอบถามคุณป้า ผมครับ (คุณป้าที่เคารพนับถือครับ ไม่ได้เป็นป้าแท้ๆ) บอกว่าผมจะไปจิวโจ้วโกว และเพื่อนบอกว่า หิมะเริ่มตกแล้ว ผมต้องเตรียมอะไรยังไงบ้าง ขอความกรุณาคุณป้าแนะนำผมด้วยครับ

ป้าผมก็ใจดีมากครับ ส่งข้อความตอบกลับมา รวดเร็ว

“น้องสน ต้องเตรียมเสื้อกันหนาวไปนะคะ หิมะตกนั้นแสดงว่าอุณหภูมิต่ำมาก เสื้อกันหนาวแบบเราใส่ๆกันที่กรุงเทพฯ เอาไม่อยู่ค่ะ” ป้าผมตอบ (ป้าจะเรียกผมว่าน้องสน ดั่งนั้นอย่าตกใจ)

“ครับป้า ผมว่าจะไปดูที่ร้าน UNIQLO แถวบ้านดูครับ เป็นเสื้อพองๆ แบบนี้ไม่รู้ว่าจะใช้ได้หรือเปล่าครับ”

“เสื้อ Uniqlo ก็ OK ค่ะสน เราไม่ได้ไปหนาวมากบ่อยๆ ไม่ต้องลงทุนมาก แต่ถ้าอยากได้ดีๆ ให้ไปแผนกเครื่องกีฬาของเซ็นทรัล ไปดูเสื้อกันหนาวแบบเดินป่า จะเป็นผ้าร่มกันลมกันฝน ช้างในบุญวมถอดแยกชั้นได้ ตัวเดียวเอาอยู่ น้ำหนักจะเบา เพราะเขาทำมาสำหรับ back packer ค่ะ”

“ขอบคุณครับป้า วันก่อนเห็นเค้าลดราคาเสื้อตัวละเกือบสามพันครับ”

“พวกตัวพองๆ ช้าง ในจะบุญนวนกันความร้อน ของแท้เขาจะยัดขนอ่อนของเป็ด อุ่นมาก น้ำหนักเบา และระบายอากาศได้ดี ราคาเมื่อหนึ่งประมาณ 2,000-5,000 แล้วแต่คุณภาพและปริมาณขนเป็ด ถ้าเป็นมือสองที่แพล็ตตินั่มประตูน้ำราคาจะประมาณ 700 ค่ะ

แต่ถ้าเป็นใยสังเคราะห์ จะถูกกว่าขนเป็ด อุ่นและเบา แต่ระบายอากาศไม่ได้ ใส่เดินนานๆ จะอบ เหงื่อแฉะและตัวเหม็น ต้องหาแบบที่มีระบายอากาศที่รักรั้วด้วยก็จะดีค่ะ

พวกฉนวนใยสังเคราะห์ จะเหมาะกับอากาศขั้วโลก หรือติดลบ หรือใช้กลางแจ้งนานๆแบบเล่นสกี แต่ถ้าอากาศเมืองจีน ใช้ขนเป็ดจะเหมาะกว่าค่ะ” ป้าผมให้ข้อมูลรายละเอียดเป๊ะเวอร์

“ครับป้า หรือว่าผมจะลองไปดูที่มาบุญครองดีครับ”

“มาบุญครองป้าไม่รู้เลย ว่ามีเยอะหรือเปล่า แต่คนที่ใช้บ่อยๆ เขาแนะนำแพล็ตตินั่มประตูน้ำ ชั้น 1 กับ ชั้น 2 ค่ะ ลินค้าเกาหลี คุณภาพปานกลาง มีให้เลือกทั้งของใหม่และของมือสอง”

ผมนั่งดูแบบเสื้อของ Uniqlo แล้วก็ส่งให้ป้าผมดู เป็นเสื้อพองๆ

“ใยสังเคราะห์ซัวร์ค่ะ แต่แบบสวย แพทเทิร์นดี ใช้ทำหมอนได้ด้วย ก็คุ้มราคา... ตอนดูแบบอย่างลิมพลิกตะเข็บดูแถวๆรักรั้วด้วยนะคะ ว่าเขาทำตาข่ายระบายอากาศไว้ให้หรือเปล่า ยี่ห้อดีๆ เขามีตาข่าย และไม่มีใยสังเคราะห์ตรงช่วงรักรั้วค่ะ”

จากนั้นผมก็เอารูปแบบเสื้อที่พูดถึงส่งให้เพื่อนที่ฉงชิ่งช่วยดูครับว่าแบบนี้โอเคหรือเปล่า ซึ่งเพื่อนผมก็บอกว่า ไม่น่าจะเอาอยู่

“ป้าครับ ส่งให้เพื่อนที่จินตตะก็ เค้าบอกว่าเอาไม่อยู่ครับ” ผมบอกป้า

“อัยยะ... งั้นต้องขนเปิดแล้วหละ... ไปดูมือสองที่แพล็ตตินั่มเลย เอาแบบที่ด้านนอกเป็นผ้า รมหนาๆ กันน้ำได้ แล้วถอดนมขนเปิดด้านในซักได้ด้วยนะคะ”

“เพื่อนบอกว่าหิมะตก แล้วมันก็อยู่สูงด้วยครับ”

“งั้นลอง search หาเสื้อสำหรับเล่นสกีนะ น้องสน เมืองไทยมีทำส่งออกคะ ถ้า spec เป็น ภาษาอังกฤษ ให้ดูป้าย Wind proof & Water proof ด้วยนะคะ เพราะบางยี่ห้อ wind proof แต่ ไม่ water proof เวลาหิมะละลายแล้วจะเปียกคะ”

“ขอบคุณป้ามากเลยครับ ผมตื่นเต้นมากเลยครับ ไม่เคยเห็นหิมะมาก่อน กลัวหิมะก็กลัว”

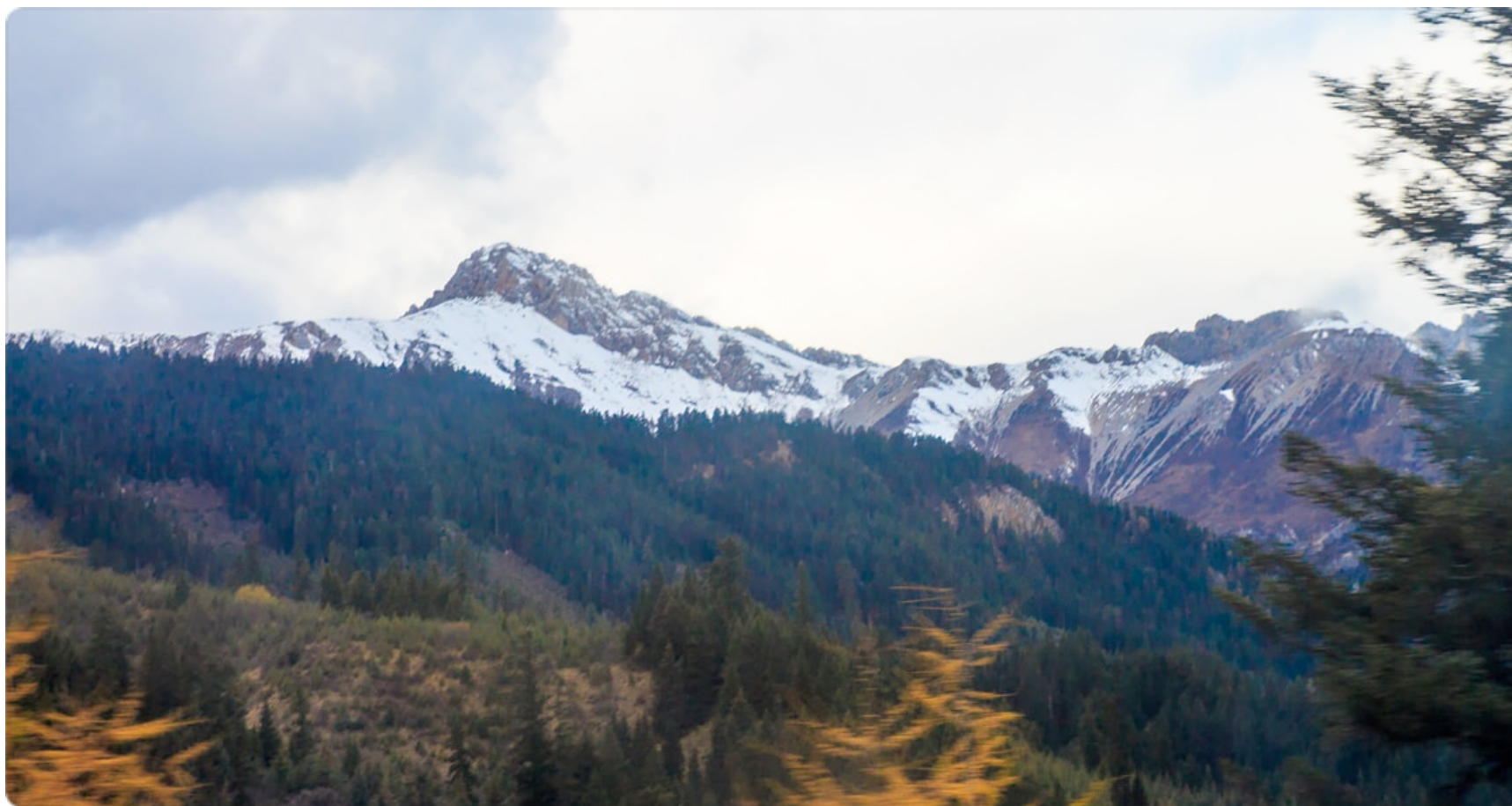
“เจอจริงๆแล้วจะชอบ เตรียมครีมกันแดด แว่นกันแดด และลิปมันกันแดดไปด้วยนะ เพราะ หิมะมันจะสะท้อนแสงแดดแรงกว่าปกติ เห็นหนาวๆอย่างนี้ หน้าไหม้ ปากไหม้โดยไม่รู้ตัว เวลา ถ่ายรูป ก็อย่าลืมปรับกล้องเป็น โหมดหิมะด้วย ไม่งั้นกล้องจะวัดแสงเพี้ยนได้” เป็นไงครับ ข้อมูล ป้าผม แนะนำหลานคนนี้ได้ อย่างเยี่ยมยอดจริงๆ

“ขอบคุณสำหรับคำแนะนำอีกครั้งครับป้า ว่าแต่ป้าครับ เพื่อนผมพูดถึงเสื้อผ้าลองจอน ด้วยครับ มันคืออะไรหรือครับ? ระหว่างลองจอนกับเสื้อกันหนาว ควรเลือกตัวไหนครับ?”

“อ้าว! ป้านี้กว่ามีแล้ว จำเป็นมากคะสน ต้องใช้ทั้งสองอย่าง long john เป็นชุดชั้นในยืด แบนตัว ขาวยาวแขนยาวเหมือนชุดดำน้ำ ใส่ไว้ข้างในก่อนใส่กางเกงยีนส์หรือเสื้อไหมพรม ช่วย เก็บความร้อนได้ดี” ป้าผมตอบและส่งลิงค์เกี่ยวกับ Long John มาให้ดู คือผมก็เพิ่งรู้จัก Long John ครั้งแรกก็วันนี้ครับ เกือบไปเสียแล้ว เพราะตอนแรกตั้งใจแค่จะไปซื้อเสื้อกันหนาว ถ้าไม่ได้ ถามคุณป้าเรื่องเสื้อผ้าลองจอน ก็คงได้หนาวตายระหว่างเที่ยวแน่ๆเลย

จำไว้ นะครับ ว่าจะไปที่อากาศหนาว ต้องมีเสื้อผ้า Long John และเสื้อกันหนาว ถึงจะเอา อยู่ เพราะที่นั่นตอนผมไปหนาวเวอร์มากจริงๆ

พอรู้แล้วว่า ทริปนี้ผมต้องมีเสื้อกันหนาวยัดขนเปิด กับลองจอน ผมก็ออกเดินทางไปยัง มาบุญครอง เพื่อเดินหาซื้อเสื้อผ้า ได้เสื้อกันหนาวของ Jack & Jones มาครับ ราคา 3,500 บาท

Lorem ipsum dolor sit amet, ligula suspendisse nulla pretium, rhoncus tempor placerat fermentum, enim integer ad vestibulum volutpat.

กับลองจอห์นสองชุด (หนึ่งชุดมีเสื้อกับกางเกง) ชุดละ 750 บาท นอกจากนี้ซื้อถุงเท้าแบบหนาๆ ไปด้วยสองคู่ครับ อีกเจ็ดคู่เป็นแบบถุงเท้า 3 คู่ร้อย ฮ่าๆ และที่นี้ผมก็พร้อมจะบินไปผจญเมืองหนาวแล้ว! แล้วเจอกันครับ “จิวใจโกว”

4

FLY

ตัวเครื่องบินไปยังเมืองฉงชิ่ง บินเข้าตรู่มากครับ คืนสุดท้ายก่อนจะบินผมนั่งจัดกระเป๋าว่าต้องเตรียมอะไรไปบ้าง หลักๆแล้วผมจะแบ่งออกเป็นสี่หมวดหมู่ครับ คือหนึ่งหมวดของ ใช้งานตัว เช่น แปรงสีฟัน โฟมล้างหน้า ครีมเสริมหล่อ สองหมวดเครื่องแต่งกาย ใส่ตั้งแต่ชุดชั้นในโลมาชั้นนอก รองเท้า ถุงเท้า สามหมวดไอที แหม่ ผมเป็น โปรแกรมเมอร์นี่ครับ หมวดไอทีจึงเป็นหมวดที่ขาดไม่ได้สำหรับชีวิตการเดินทางของผม ผมขนไปทั้งแมค ไอแพด มือถือ สายชาร์ต กล้อง และหมวดที่สี่คือหมวดเอกสารสำคัญ จำพวกพาสปอร์ต ใบจองตั๋ว โรงแรม ใบจองเครื่องบิน และเงิน ครับ

อ้อ พูดถึงเรื่องเงิน ผมแนะนำให้แลกเป็นเงินหยวนไปเลยครับ ครั้งแรกที่ผมไปเมืองจีน แลกเงินเป็น USD ไป โอ้โห หาที่แลกยากมาก เซ็ดเลย ครั้งที่สองแลกเป็นเงินหยวนไป ชีวิตสบายขึ้นเยอะ ถ้าไปแลกก็แลกพวกแบงค์ 100 หยวน 50 หยวนไปเลยนะครับ แม้เพื่อนผมจะบอกว่าให้แลกเป็นเงินหน่วยเล็กๆไปจะได้ใช้ง่าย ผมกลับมองว่า ไปเที่ยวทั้งที เอาเงินใหญ่ๆนี้แหละครับ แลกห้องเที่ยวเค้าต้องมีทอนอยู่แล้ว จิวใจโกว ไม่ใช่แหล่งท่องเที่ยวชิวๆซะหน่อย เป็นถึงระดับ 5A เขียวนะ และผมมองเผื่อไว้ด้วยว่า ถ้ากรณีที่ใช้เงินไม่หมด พอมาแลกกลับจะได้เรทแลกดีกว่าด้วยเป็นไง ไอเดียผม ใช้ได้ไหมครับ ฮ่าๆ

แลกเงินที่ไหนก็ได้ ที่ไม่ใช่ที่สนามบิน เพราะเรทสนามบินแพงเวอร์!

หลักๆแล้วบรรดาแบคแพคเกอร์อย่างเราๆ ก็จะไปแลกกันที่ Supper Rich ครับ เทดี แต่แถวผมอยู่ก็มีเคาเตอร์รับแลกเงินเหมือนกัน เทก็ดีเหมือนกัน ผมใช้บริการเคาเตอร์แถวบ้านมากกว่า เพราะให้นั่งรถไปกลับ Supper Rich เพื่อแลกเงิน คำนวณส่วนต่างแล้ว ไม่คุ้มกัน แฮะๆ

ผมแลกเงินไป 30,000 บาท ได้มาหลายพันหยวนครับ ทริปนี้แลกไปเยอะ เพราะค่าตัวเข้าชมแพงมาก

เที่ยงคืนครึ่งแล้ว ผมถึงได้นอน ผมตั้งนาฬิกาปลุกไว้ตอน 4:30 น. การบินไปต่างประเทศต้องไปให้ถึงก่อนบินอย่างน้อย 1 ชั่วโมงครับ จริงๆผมก็นัดกับเพื่อนไว้ด้วยว่าถ้าใครตื่นก่อนให้โทรมาปลุกด้วย กลัวหลับเพลิน แต่เอาเข้าจริง ผมก็ตื่นก่อนนาฬิกาปลุกตลอด เพราะมันตื่นเต้น

เมื่อถึงเวลาตื่นผมก็กระวีกระวาดออกไปล้างหน้าแปรงฟัน อาบน้ำให้สดชื่น เตรียมตัวออกไปผจญโลกกว้าง แต่งตัวหล่อๆ ออกไปสนามบิน เข้าวันนั้นน้องชายผมมาส่งผมขึ้นเครื่องที่สนามบินด้วย

ผมไม่ได้เช็คอินผ่านอินเทอร์เน็ตไปครับ ไปเช็คอินที่เคาเตอร์แทน ซึ่งไม่ดีเลย ไม่แนะนำเหมือนกัน จริงๆถ้าไม่มีกระเป๋าโหลด ให้เช็คอินจากเน็ตไปเลยครับ ไปต่อคิวที่นั่นคนเยอะมาก ยาวมาก เสียเวลาชีวิต

การเช็คอินของผมก็ดันมีปัญหาอีกครับ! อะไรรันทริปนี้ มีเรื่องตื่นเต้นตลอด คือว่าจริงๆแม้จะไม่ได้เช็คอินผ่านเน็ต แต่เราไปเร็วก่อนบินเป็นชั่วโมงแบบนี้สามารถเช็คอินผ่านตู้คืออสที่ดอนเมืองได้ครับ แต่เนื่องจากเมื่อคืนผมพยายามเช็คอินผ่านอินเทอร์เน็ต และเห็นที่นั่นที่เค้าลุ่ม

ให้มันไม่ค่อยดี ไม่ติดหน้าต่าง ผมเลยเปลี่ยนแปลงขอซื้อที่นั่งใหม่ และด้วยความผมไม่มีบัตรเครดิต ผมให้ตัดเงินผ่านบัตรเครดิต แต่ไม่เป็นผล การชำระเงินจึงไม่สำเร็จ (ผมมีแต่บัตรเครดิตของธนาคารไทยพาณิชย์ ผมเองก็งงเหมือนกันว่าธนาคารใหญ่ขนาดนี้ทำไมจึงไม่ออกบัตรที่ทำธุรกรรมออนไลน์มาให้ใช้เหมือนเจ้าอื่น เช่นของธนาคารกรุงเทพฯ หรือกสิกร) พอผมชำระเงินไม่ได้ ระบบการเช็คเงินของผมก็เลยค้างครับ ทำให้ผมเช็คเงินที่ตู้ไม่ได้ ต้องต่อคิวยาวเหยียดเพื่อเช็คเงินหน้าเคาเตอร์

ผมถึงคิวผมเช็คเงิน พนักงานก็กรอรายละเอียด เช็คดูสั๊กพัก ก็บอกว่าผมเช็คเงินไม่ได้ ต้องไปติดต่อเคาเตอร์ซื้อตั๋ว เพื่อไปจ่ายเงินก่อนครับ ผมก็แบบ หะ... ต้องมาต่อคิวใหม่หรือ? พนักงานบอกว่าไม่ต้องต่อคิวใหม่ พอชำระเงินเสร็จแล้วให้เอามายื่นให้เค้าได้เลยครับ

ผมก็รีบวิ่งไปจ่ายเงินที่เคาเตอร์ซื้อตั๋ว มูลค่า 70 บาท แต่ได้ที่นั่งเดิม เพื่อ... ฮ่าๆ

เช็คเงินเสร็จเรียบร้อย ขั้นตอนต่อไปก็คือเข้าไปยังด่านตรวจคนเข้าออกประเทศครับ ถ้าเราบินไปต่างประเทศ เมื่อเช็คเงิน เค้าจะให้ใบ ต.ม. เรามา นะครับ ถ้าเช็คเงินจากที่บ้าน ก็ไปขอที่เคาเตอร์เช็คเงินด้วย บอกว่าเราจะบินไปต่างประเทศ เอาใบ ต.ม. ให้หน่อย จากนั้นก็กรอกๆ แล้วก็ต่อคิวตรวจคนออกนอกเมือง ใช้เวลาไม่นานเท่าไรครับ

ด่านต่อไป ต้องผ่านการสแกนกระเป๋าครับ เนี่ยแหละครับ เป็นเหตุผลที่ว่าทำไมเราถึงควรมาถึงสนามบินก่อนกำหนดอย่างน้อยหนึ่งชั่วโมง เพราะมันมีขั้นตอนการตรวจเช็คความปลอดภัยเยอะ เมื่อจะผ่านด่านสแกนสิ่งของ ก็ให้เราถอดเสื้อแจ็คเก็ต เสื้อกันหนาวออก ใส่ในตะกร้าเพื่อทำการสแกน กระเป๋าเงินเอเย่ มือถือเอเย่ เอามาใส่ในกระเป๋าตะกร้าให้หมดครับ และที่สำคัญของเหลวที่นำขึ้นเครื่องนั้น ห้ามเกิน 100ml ต่อบรรจุภัณฑ์ คือเค้าไม่สนใจว่าปริมาณของเหลวที่เราพกไปมันมากน้อยแค่ไหน เค้าอิงขนาดขวดบรรจุเป็นหลักครับ ถ้าขวดนั้นเกิน 100ml เค้าก็จะเอาทิ้งทันทีอย่างไม่แคร์สื่อ ต่อให้ราคาเครื่องสำอางหลักหมื่นหลักแสน ก็ไม่มีผลใดๆครับ กฎก็คือกฎ ของเหลวเอาขึ้นเครื่องได้รวมกันต้องไม่เกิน 1,000ml นะครับ จำไว้ๆ

ผมเดินลากกระเป๋าเดินไปที่เกต เพื่อเจอเพื่อนๆร่วมทริป และเมื่อเจอกันแล้ว ทักทายกันและนั่งรอขึ้นเครื่องไปเมืองจีนครับ ดูเหมือนกว่าที่ทริปนี้จะมีคนไทยร่วมขึ้นเครื่องไม่กี่คน ที่นั่งที่เหลือคือคนจีนที่กำลังบินกลับประเทศทั้งนั้นเลย

เมื่อได้เวลาเรียกขึ้นเครื่อง ผมก็ไปต่อแถวครับ แต่ไอ้โห ที่นั่งผมอยู่ท้ายสุด กว่าจะเดินไปถึง ช่องวางกระเป๋าต้านบนมีกระเป๋าใส่ไว้เต็มหมดเลยครับ ผมเลยขอความช่วยเหลือจากแอร์ แอร์ เลยพาไปตำแหน่งประมาณแถวที่สิบ ที่พอจะมีช่องว่าง ให้ผมเอากระเป๋าไว้ แล้วค่อยเดินย้อน มายังที่นั่งตัวเองอีกครั้ง เป็นทริปแรกที่ได้ที่นั่งตรงกลาง เพราะปกติผมจะจองที่นั่งติดหน้าต่าง ตลอด ทริปนี้ไม่รู้ทำไมถึงไม่ได้ซื้อที่นั่งด้วย และผมก็ไม่ได้นั่งติดกับเพื่อนนะครับ ขวามือผมคือ หนุ่มใหญ่จีน ซ้ายมือคือสาวจีน

ผมชอบเมาท์ครับ

คือผมเป็นพวกชอบชวนคนอื่นคุย แม้จะไม่รู้จักกัน ผมก็ถือ โอกาสทักทายทำความรู้จักกันไว้ ครับ ผมว่าเป็นเรื่องที่ไม่มียอะไรเสียหาย มีเพื่อนร่วมเจรจาระหว่างเดินทาง ที่กว่านั่งหงอยเหงาคนเดียว การเดินทางมันต้องมีอะไรสนุกๆระหว่างทางด้วยสิ จริงไหมครับ

ผมหันซ้าย เจอสาวจีน

ผมหันขวา เจอหนุ่มใหญ่จีน

จาก First Impression ผมถูกชะตากับสาวจีนด้านซ้ายมากกว่า หนุ่มใหญ่ขวามือเหมือน เค้าเพลี่ยๆ เลยไม่ยากรบกวน ผมจึงทักทายสาวจีนไป ด้วยภาษาอังกฤษ และลุ้นว่าเธอจะคุย ภาษาอังกฤษได้หรือเปล่า ก็นะ คนจีนส่วนใหญ่ไม่ค่อยพูดอังกฤษกันเลย และ แต่่น แต่่น แต่่นนน เธอพูดภาษาอังกฤษได้ครับ ฮะฮ่าๆ ดีเลยทีนี้

เธอบอกว่าเธอเรียนจบได้หนึ่งปี ก็มาทำงานเป็น Tour Leader ครับ เข้านี้เธอนำลูกทัวร์ของเธอ กลับประเทศ และจะบินนำทัวร์คณะใหม่มาไทย ในตอนเย็น ไอ้โห บินไปเข้าเย็นกลับเนี่ยนะ สุดยอดจริงๆ

“คุณเพิ่งเคยไปเมืองจีนหรือ?” เธอถามผม

“เปล่า ผมเคยไปจีนมาแล้วสองครั้ง”

“ครั้งนี้คุณจะไปที่ไหน”

“ผมจะไปเที่ยวจิวโจ้วโกว”

พอเธอรู้อาผมจะไปจิวใจโกวแค่นั้นแหละครับ เธอก็ทำตาโตพร้อมบอกว่า เธอเคยไปมาแล้ว มันสวยมาก และช่วงที่ผมจะไปนี่คือช่วงที่สวยที่สุดด้วย พุดพลาหงยมือถือออกมาพลาหง แล้วก็เปิดรูปถ่ายที่เธอไปเที่ยวมาให้ดู เย้ย สวยจริงแฮะ ผมยิ่งตื่นเต้นเข้าไปใหญ่

“คุณจะไปยังงั้? นั่งเครื่องบินไป?”

“เปล่า ผมจะไปที่เจิงตุ่ก่อน แล้วค่อยนั่งรถบั้สไปที่นั่น”

“รถบั้สใช้เวลา 6 ชั่วโมงกว่าจะไปถึงนะ”

“แค่ 6 ชั่วโมงเองหรือ? ผมอ่านมาน่าจะเกินนะครับ”

“เดี๋ยวนั้นนับดูก่อนอืม น่าจะ 8 ชั่วโมง...”

“ทั้งวันเลยสิครับเนี่ย แล้ววิวข้างทางสวยไหม”

“ฉันว่ามันก็ just so so นะ เพราะในจิวใจโกวมันสวยจนทำให้วิวรายทางมันจืดไปเลย”

เห็นไหมครับ เพียงแค่คุยกันไม่นาน ผมก็ได้รายละเอียดเพิ่มขึ้นมา หนึ่ง ผมใจชื้นมากขึ้นว่า ช่วงที่ผมกำลังจะไปนี่เป็นช่วงที่มีแต่คนบอกว่าสวยที่สุด สองการเดินทางใช้เวลาไม่ต่ำกว่า 7 ชั่วโมงจริงๆด้วย

“ผมดูพยากรณ์อากาศ เห็นมีรายงานว่าอากาศหนาวมาก”

“ใช่ บนนั้นน่าจะหนาว มันอยู่สูงนี่นา”

“เขาบอกว่าอาจจะราวๆสิบกกว่าองศา”

“สิบกกว่าองศาไม่หนาวมากเท่าไรหรอก เอาเสื้อหนาๆไป”

“ผมมาจากกรุงเทพฯ เมืองร้อน แค่นี้สิบองศา ก็ถือว่าหนาวแล้วครับ”

เธอหัวเราะ บอกว่าจริงๆ ประเทศไทยนี่ร้อนตับแลบจริงๆ ด้วยแหละ คนเมืองร้อนอย่างผม ต้องเอาเสื้อกันหนาวหนาๆไปช่วยได้เยอะ

ผมกับเธอนั่งคุยกันสักพักใหญ่ๆ แล้วก็ขงีบสักหน่อย พอใกล้จะถึงสนามบินที่จงซิง เราสองคนก็แลกที่อยู่สำหรับไว้ติดต่อกันครับ หลายครั้งที่ผมได้เพื่อนดีๆจากการเดินทางแบบนี้ ครั้งนี้ก็ถือว่าเป็นการเริ่มต้นทริปที่ดีอีกอย่างหนึ่งเลย

ครันถึงสนามบิน ผมก็หยิบกระเป๋าสัมภาระของตัวเอง แล้วเดินไปสมทบกับเพื่อนร่วมทริป พี่ปักเคยมาเที่ยวเมืองจงซิงและเจิงตุ่แล้ว ดังนั้นการเดินทางในสองเมืองนี้พี่ปักจึงเป็นผู้นำพาพวกเราออกเดินทาง เราเริ่มต้นจากการไปซื้อตั๋วรถไฟความเร็วสูงเพื่อไปยังเมืองเจิงตุ่ก่อน

เมื่อผ่านการตรวจคนเข้าเมืองเรียบร้อยแล้ว พี่ป๊ากก็เดินนำพวกเราไปยังด้านนอกอาคารขาเข้า ซึ่งเป็น Terminal 1 พี่ป๊ากบอกว่าเราต้องไปที่แถว Terminal 2 ซึ่งแถวนั้นจะมีสถานีรถไฟฟ้าเข้าไปยังตัวเมืองด้วย ผมก็เดินตามก้นพี่ป๊ากไปเลยครับ พี่เคยมาแล้ว นำน้องไปเลย

พอถึงสถานีรถไฟฟ้าเราก็ซื้อตั๋วเพื่อไปยังสถานีรถไฟชื่อว่า Chongqing North Station ครับ ค่าโดยสารจากสนามบินมายังสถานีนี้เพียงแค่ 5 หยวนเท่านั้น ผมละโคตรประทับใจในการให้บริการรถสาธารณะของประเทศจีนจริงๆ มันราคาถูกมาก และมาตรการการรักษาความปลอดภัยก็ดีดีมีเกรตมากกว่าของเราเยอะเลย ก่อนจะเข้าไปในสถานีต้องแสกนกระเป๋าผ่านเครื่องแสกนเหมือนสนามบินเลยครับ ส่วนของเมืองไทยนะหรือ มียามมาส่งๆดูกระเป๋า บางรายแทบจะไม่ต้องตรวจเลยครับ มองดูเขาแล้วย้อนดูเราก็ได้แต่ถอนหายใจ

ที่สถานีรถไฟ Chongqing North Station คนพลุกพล่านมากครับ คนจีนมีจำนวนประชากรเยอะอยู่แล้ว การเดินทางด้วยรถไฟเป็นสิ่งที่คนจีนใช้บริการเยอะมาก ให้เราเดินไปที่เคาเตอร์ต่อคิวซื้อตั๋วเลยครับ สำหรับรถไฟความเร็วสูง จะมีรหัสขึ้นต้นด้วยตัว D ครับ เค้านจะมีบอร์ดใหญ่ๆมีรายละเอียดแสดงว่าขบวนไหน วิ่งออกตอนไหน ถึงที่หมายตอนกี่โมง พวกผมเลือกเดินทางด้วยขบวน D5113 ออกจากฉงชิ่งตอน 12:10 น. ถึงเฉิงตูประมาณบ่ายสอง โมง ครับ ค่าโดยสาร 96.5 หยวน

การซื้อตั๋วรถไฟที่เมืองจีนและตัวรถทัวร์ เราจำเป็นต้องยื่นพาสปอร์ตด้วยนะครับ ห้ามลืมพกไปเด็ดขาด ที่นี้ก่อนขึ้นรถไฟมีการเช็คพาสปอร์ตทั้งนั้นเลย และไม่ต้องตกใจถ้าพนักงานขายตั๋วจะพูดจากระโชกโฮกฮาก นั่นคือการพูดจาปกติของเค้าครับ ถ้าสีหน้าเค้าไม่เอาบุญ นั่นก็คือสีหน้าปกติของเค้าครับ และถ้าเค้าดูพาสปอร์ตเสร็จแล้ว โยนกลับมาให้เรา ก็ไม่ต้องโกรธ เพราะนั่นก็คือเรื่องกริยาปกติของเค้าอีกเช่นเดียวกัน อยู่เมืองจีนอย่าไปคิดเล็กคิดน้อยเรื่องกริยาท่าทางของคนท้องถิ่น เพราะไม่จั่งนอกแตกตายครับ วัฒนธรรมบ้านเค้าไม่เหมือนเรา

พอได้ตั๋วมาแล้ว ดูนานพิก้า เหลือเวลาอีกประมาณสิบกว่านาทีรถไฟจะออก พวกผมก็เดินทางเข้าไปในสถานีเพื่อไปขึ้นรถไฟความเร็วสูงเลยครับ เนี่ยเป็นครั้งที่สองที่ผมจะได้นั่งรถไฟความเร็วสูง ตื่นเต้นจริงๆ

ตู้ที่พวกผมได้มานั้นดูเหมือนเป็นตู้นอนเลยครับ คือมีเหมือนเตียงสองชั้น จำนวนสี่เตียง ล่างสอง บนสอง พวกเราทั้งสามได้อยู่ขบวนเดียวกัน ที่นั่งติดกัน พอเข้าไปก็เจอหนุ่มจีนสองคน สรุปลือในตู้นั้นมีผู้โดยสารรวม 5 คน

รถไฟขบวนนี้สะอาดมากครับ ผมขอชื่นชม รถไฟจีนจะมี โต๊ะกลางไว้ให้ผู้โดยสารวางอาหารได้ครับ ผมว่าเมืองไทยน่าจะมีบ้าง พนักงานต้อนรับบนรถไฟก็ดีมากๆ แต่งตัวใส่เครื่องแบบสวยเหมือนเป็นแอร์ยังงี้ก็ 모르 หลังจากพนักงานมาตรวจตัวที่ตู้นอนแล้ว เธอก็จะพูดจาทักทายอะไรสักอย่าง ผมฟังไม่ออก ฮ่าๆ ภาษาจีนร่ำมาเลย เดาว่าก็คงเป็นบทพูดเกี่ยวกับการให้บริการ และแสดงความต้อนรับอะไรประมาณนี้

ดูจากตารางแล้ว ขบวนนี้ใช้เวลาเดินทางไปยังเมืองเฉิงตูประมาณ 2 ชั่วโมงกว่าๆ กับระยะทางประมาณ 300 กิโลเมตร ก็ถือว่าเร็วมากๆครับ และแน่นอนสไตล์ผมต้องชวนคนข้างๆเมาท์ แต่ครั้งนี้เมาท์ไม่เยอะครับ สองคนจีนที่นั่งมาด้วยภาษาอังกฤษไม่ได้เลย ได้แบบเบสิกมาก เลยนั่งพยักหน้าให้ แล้วหันมาคุยกันเองเสียมากกว่า เส้นทางรถไฟวิ่งตลอดชั่วโมงค์บ่อยมากๆ ผมได้ยินมาว่าที่จีนเค้าจะไม่ค่อยทำถนนเลียบบภูเขา แต่จะใช้วิธีเจาะภูเขาให้ทะลุเป็นทางผ่านไปเลย

นั่งๆ ในตู้ตัวเองเบื่อบ้าง ก็เลยเดินออกมาข้างนอกก็สะดุดกับสิ่งๆหนึ่งครับ มันคือที่นั่งแบบพับได้ที่ติดอยู่กับแถวทางเดิน มันมีเฟื่อไว้ว่าหากคนแน่นและไม่มีที่นั่งก็สามารถมานั่งตรงนี้ได้ ชมวิวข้างทางไปเลย เออ ดีจริงแฮะ เมืองไทยเอามาใช้บ้างก็ดีนะครับเนี่ย

พอใกล้จะถึงสถานีปลายทาง พวกเราก็เตรียมกระเป๋าของตัวเองครับ แพลนสำหรับวันนี้เราจะค้างกันที่เฉิงตูก่อน ดังนั้นภาระกิจต่อไปของพวกเราก็คือเดินทางไปเช็คอินที่โรงแรมในตัวเมืองเฉิงตูนั่นเอง

CHAPTER 5

CHENGDU

*“Lorem ipsum dolor sit amet, ligula
suspendisse nulla pretium, rhoncus
tempor placerat fermentum.”*

~ Lorem Ipsum Dolor

เมื่อออกจากสถานีรถไฟแล้ว พี่ปิ๊กก็พาพวกเราเดินทางไปยังสถานีรถไฟฟ้าครับ เราอยากจะไป
เซ็คอินเพื่อเก็บกระเป๋า ก่อน แล้วค่อยออกมาหาอะไรกิน แต่ตอนนั้นปัญหาก็เกิดขึ้นครับ พวกเรา
ไม่รู้ว่าต้องไปลงที่สถานีไหน รายละเอียดในใบจองโรงแรมก็บอกเพียงแค่ว่าอยู่ แต่ที่อยู่ที่ว่าเรา
ต้องลงรถไฟฟ้าสถานีอะไรเนี่ยเราเองก็จนปัญญาที่จะทราบได้

ผมเดินไปถามพนักงานที่สถานี

อย่างกลัวไปนะครับหากว่าคุณต้องการความช่วยเหลือ แม้ว่าพนักงานเหล่านี้โอกาสจะพูด
ภาษาอังกฤษได้นั้นมีน้อยมาก แต่ก็ดีกว่าเงอะงะอยู่เพียงลำพัง มันเสียเวลาครับ พนักงานที่สถานี
นี้ดีมากครับ เค้าก็โทรศัพท์ถามคนอื่นๆว่าพอจะรู้จัก โรงแรมนี้หรือเปล่า ตั้งอยู่แถวๆนี้ ใช้เวลา
เกือบสิบนาทีเลยครับกว่าจะเข้าใจว่า โรงแรมที่พวกเราจองมันอยู่ส่วนไหนของโลก แล้วเธอก็ออก
ตัวรถไฟให้ ค่ารถไฟประมาณ 4 หยวนครับ

ซ้าก่อน! พอไปถึงสถานีที่ว่า เราก็งงครับว่า แล้วต้องออกประตูไหน บ๊ะ สามหนุ่มแกงค์นี้ ปัญหาเยอะจริง ฮาๆ เราก็ดิ้นดุ่มๆ ไปถามเจ้าหน้าที่แถวนั้นอีกครับ เจ้าหน้าที่เองก็พูดภาษาอังกฤษไม่ได้ ถามกันไปกันมาก็ไม่ได้ความ สักพัก เจ้าหน้าที่เหมือนจะคิดอะไรออก ก็เลยพาพวกเราเดินไปยังเสาดันหนึ่งที่มีจอดติดอยู่ เธอกดปุ่มบนหน้าจอแล้วภาพนั้นก็เปลี่ยนเป็นแผนที่เมืองฉงชิ่งครับ! อลังการมาก คือดีงามมากจริงๆ เธอก็พิมพ์ๆ สถานที่ลงไป แล้วก็ปรากฏเป็นตำแหน่งให้เราเห็นว่าตอนนี้เราอยู่ส่วนไหนของเมือง และย่านที่ตั้งของ โรงแรมอยู่ย่านไหน พวกเราเห็นเทคโนโลยีตัวนี้ต่างก็พากันร้องว้าว ขอถ่ายรูปไว้เป็นที่ระลึก เพราะยังไม่เคยเห็นการเอา Map มาให้บริการประชาชนที่บ้านเราเลย (หรือแม้แต่เมืองจีน จากที่เคยไปมาก็ยังไม่เคยเห็นตัวนี้เหมือนกันครับ นี่คือครั้งแรกที่ได้เจอ ชอบเลย)

ย่านที่ตั้งของ โรงแรม หรือจริงๆ ต้องเรียกว่า โฮสเทลของเรานั้นจะต้องออกประตูฝั่งห้างสรรพสินค้าครับ เดินเท้าไปไม่ไกลสักเท่าไรครับ แต่ก็ค่อนข้างหายากหน่อย เพราะทางเข้าไปในโฮสเทลไม่ค่อยเด่น ตัวอาคารก็ไม่หรูครับ ดูภายนอกเนี่ยเหมือนตึกโทรมๆ แต่พอได้เข้าไปข้างในแค่นั้นแหละครับ ผมนึกว่าอยู่คนละโลก ภายในมีการจัดห้อง และตกแต่งสไตล์ตะวันตกครับ

“โหย ข้างในโรงแรมทำดีมากอะ” ผมเอ่ยขึ้นมา

“ตอนพี๊พักที่โฮสเทล ในฉงชิ่ง พนักงานที่นั่นแนะนำที่นี้ว่าถ้ามาเฉิงตูให้มาพักนี้เลย” พี๊ก็พูดตอบกลับมา

“ข้างนอกกับข้างในนี่คนละเรื่องเลย” เจ้าบีมพูดขึ้นบ้าง

“แล้วพวกเราจะนอนห้องไหน สำหรับพี๊ยังงี้ก็ได้นะ” คำถามของพี๊ก็

“ผมก็ยังงี้ก็ได้เหมือนกัน” บีมตอบ

“งั้นผมเลือกนอนห้องคนเดียวละกัน อีกห้องหนึ่งที่จองไว้สองเตียงก็ให้พี๊กับบีม” ผมเสนอ

“โอเค ตามนั้น” ทั้งสองไม่มีปัญหาเรื่องการหลับนอน

โฮสเทลนี้จะเก็บค่ามัดจำคนละ 50 หยวนครับ มีนักท่องเที่ยวนมาพักเยอะมากๆ ห้องพักก็ทำได้ดี มีทีวี ห้องน้ำ เครื่องทำน้ำอุ่น ผ้าเช็ดตัว รองเท้าแตะ ผมนอนเดี่ยวจึงจ่ายไปคนเดียว 130 หยวนสำหรับค่าห้อง ส่วนเพื่อนร่วมทริปทั้งสองจ่ายคนละ 80 หยวน แต่อย่างไรก็ดีถ้าใครคิดจะไปนอนโฮสเทลก็ควรเตรียมพวกผ้าเช็ดตัวของตัวเองไปด้วยนะครับ หลายที่ที่ผมไปไม่มีบริการผ้าเช็ดตัว ถ้าจะใช้ต้องซื้อหรือเช่า ผมจึงแปลกใจที่ที่นี่มีบริการด้วย

หลังจากเอากระเป๋าไปเก็บให้เรียบร้อย พวกเราก็วางแผนกิจกรรมสำหรับวันนี้

“แพลนต่อไปพวกเราจะเอาไฉนกัน” พี่ป๊ากถาม

“ผมว่าเราไปกินข้าวกันก่อนให้มีแรง จากนั้นก็ไปจองตั๋วรถไปจิวโจโกว แล้วค่อยเดินเที่ยวเมืองเฉิงตู ดีป่าว?” ผมพูด

“โอเค ตามนั้น”

พี่ป๊ากเสนอร้านอาหารร้านหนึ่งที่พี่แกชอบมากๆ เป็นร้านบะหมี่ที่ดำเนินการโดยคนจีนที่เป็นมุสลิมครับ พี่ป๊ากภูมิใจนำเสนอมากๆ จนพวกผมคล้อยตามอยากไปลองชิม ร้านที่ว่าอยู่ไม่ไกลจากโฮสเทลด้วยครับ คือพอเราก้าวออกจากประตูโฮสเทลปั๊บ ก็ให้เดินเลียบบถนนมาทางซ้าย เดินมาเรื่อยๆ จนเจอสี่แยกครับ ก็เลี้ยวซ้ายตรงแยกนั้น เดินไปแค่แป๊บเดียวก็เห็นร้านบะหมี่ ที่มีผู้ชายใส่หมวกมุสลิมอยู่ในร้าน ร้านบะหมี่นี้เป็นร้านที่ทำบะหมี่สดๆ นวดแป้ง ปั่นแป้ง ทูบแป้งกันสดๆ สะบัดแป้งลงโต๊ะแต่ละที ทำเอาเราสะดุ้งตกใจ ฮ่าๆ

ผมไม่เคยเห็นการทำเส้นบะหมี่แบบสดๆมาก่อน จึงขอดูวิธีการทำสักหน่อย เห็นแล้วก็ทึ่ง นวดไปนวดมา สะบัดไปสะบัดมา มันกลายเป็นเส้นเล็กๆไปตอนไหน

“เขาโรยแป้งขาวๆ เพื่อไม่ให้แป้งบะหมี่จับตัวกันอีก จะได้ออกมาเป็นเส้นๆ” พี่ป๊ากเอ่ย

“ทำกันใหม่ทุกครั้งแบบนี้ที่มีคนสั่งหรือพี่”

“ใช่แล้ว ที่นี่เค้าเน้นแบบทำบะหมี่สดๆ เห็นกันจะๆ เอาละ ทีนี้มาถึงคำถามสำคัญ พวกเราจะกินอะไรกันดี”

“ผมก็ไม่รู้ว่ามันเรียกว่าอะไร ดูรูปแล้วชี้ๆเอาละกันพี่” ที่เมืองจินเหมินร้านอาหารมีแต่ภาษาจีนครับ ผมอ่านไม่ออก โชคดีร้านนี้มีภาพประกอบ และแต่ละภาพก็น่ากินทั้งนั้น

“ผมเอาอันนี้ ไม่เผ็ดนะ” ผมบอกไป และเพื่อนร่วมทริปทั้งสองก็สั่งสิ่งที่ตัวเองสนใจ พนักงานในร้านก็รับทราบ แล้วก็ไปปั่นแป้งทำเส้นบะหมี่สำหรับออเดอร์ของเรา

สักพักกลิ่นหอมของอาหารเริ่มโชยเข้าจมูก ผมนึกสึนน้ำลายเลย หอม หอม ยิ่งพอพนักงานเอามาเสิร์ฟตรงหน้านะ หุย น่ากินเวอร์ หันไปหยิบตะเกียบมาคีบเส้นบะหมี่ลองชิมดู เส้นบะหมี่นุ่มมาก อร่อยมาก เตี้ยวต้องลองชดน้ำซุปรด้วย ว่าแต่ ทำไมไม่มีซอมาให้ละ? ผมลืมนึกไปว่าร้านอาหารที่เมืองจิน ปกติเค้าไม่ค่อยให้ซอเรามานะครับ คนจีนเค้าใช้วิธียกชดจากซามเลย แต่ผมเป็นไม่ถนัดการยกชดแบบประชาชนคนจีน จึงขอซอจากพนักงาน เมื่อได้ซอมาแล้ว ก็ชดน้ำซุปรดู ว้าว! มันอร่อยมาก ฟินเวอร์ น้ำซุปรกลมกล่อมมาก ไม่ผิดหวังที่พี่ป๊ากแนะนำเลย และผมก็ภูมิใจแนะนำบอกต่อทุกท่านว่าถ้ามาเมืองเฉิงตู ไม่ควรพลาดที่จะมาลองชิมอาหารร้านนี้

กินเสร็จ อิ่มท้อง ราคาอาหารจานละ 12 หยวนเท่านั้น พวกเราก็ออกเดินทางไปยังเป้าหมายต่อไป นั่นก็คือสถานีขนส่งครับ โชคดีที่โฮสเทลที่เราอยู่นั้นอยู่ไม่ห่างจากสถานีขนส่งสักเท่าไร เดินเท้าแค่ประมาณสิบห้าถึงยี่สิบนาทีก็ถึงครับ พวกเราก็เดินทอดน่องกันไป

ระหว่างเดินทางไปสถานีขนส่ง บีมก็หันไปยังร้านขายของร้านหนึ่ง และพูดขึ้นว่า ร้านนี้ลดเยอะจัง ผมก็หันไปมองตาม มันลดเยอะยังไงวะ? ดูนึง?

“เนี่ยไง เค้าเขียนว่า 1.5 เจอ ที่จีนเวลาลดเค้าจะไม่ใช้เหมือนไทย ตัวเลขยิ่งน้อยยิ่งลดเยอะ 1 เจอ ก็คือลด 90% ส่วนตัวนี้ 1.5 เจอ ก็คือลด 85% เลยนะ” บีมอธิบาย

“อะไรนะ? ลด 85% เลยหรอ งั้นเข้าไปดูกันเถอะ” แม้ผมจะไม่ใช่ชาช้อป แต่พอรู้ว่ามันลดเยอะ เงินในมือก็สั้นไปหมดเลยครับ ฮ่าๆ

“รองเท้าสวยหะ” ผมเป็นคนบ้ารองเท้าครับ เห็นรองเท้าที่เค้าลดราคาคู่หนึ่ง สวย โดนใจ

“ราคาเท่าไรเนี่ย? 80 หยวน ประมาณ 400 บาทเองหรอ จากราคา 605 หยวนเนี่ยนะ” เห็นราคาแล้วตกใจเพราะมันลดเยอะมาก ...จริงๆก็ไม่ว่ามันลดจริงหรือเปล่านะครับ แต่ไม่ยากคิดมาก กลัวเข้าใจภายหลัง แฮะๆ

“แบรนด์อะไรเนี่ย POLO VILLAE ไม่เคยรู้จักมาก่อน” ผมถามเพื่อนๆ

“เราก็ไม่รู้จัก แต่เราไม่สนใจเรื่องแบรนด์เท่าไร ปกติก็ไม่ได้แต่งตัวแบรนด์อยู่แล้ว ถ้าคุณภาพโอเค เราก็ชื้อนะ” บีมพูดขึ้นมา

“เราก็เหมือนกัน แต่ครั้งก่อนเคยซื้อรองเท้าจีน ใส่ได้สองเดือนสั้นหลุด เลยต้องเช็คกันหน่อย” ผมบอก

“งั้นไว้เรากลับมาดูกันอีกที เพราะตอนกลับ โฮสเทล เราก็ต้องผ่านร้านนี้อยู่แล้ว ตอนนีไปซื้อตัวก่อนดีกว่า” เพื่อนผมแนะนำ

พวกผมก็เลยรีบเดินไปซื้อตัวก่อน สถานีขนส่งอยู่ติดกับแม่น้ำครับ เราข้ามสะพานไป แล้วก็ข้ามถนนไปทางด้านขวามือ ก็จะเจอสถานีขายตัวแล้ว ที่นี่ต้องใช้พาสปอร์ตซื้อตัวอีกเช่นเคย ราคาคนละ 143 หยวน รถออกเที่ยวสุดท้ายคือ 07:55 น. พวกเราก็เลือกเที่ยวนี้แหละครับ ไม่อยากตื่นเช้ามากเท่าไร พอซื้อตัวอะไรเสร็จแล้ว ก็เดินย้อนกลับมายังร้านขายเสื้อผ้าที่ลดเยอะๆ ร้านนั้น ผมไม่คิดเยอะ อยากได้ก็ซื้อครับ แม้จะเป็นวันแรกที่เพิ่งมาถึงก็ไม่ได้แคร์ เพราะใช้ว่าเราจะได้กลับมาเมืองนี้อีกนี่ แถมวันหลังไม่รู้มันจะยังลดอยู่หรือเปล่า ส่วนเพื่อนผมสนใจกระเป๋าครับ แต่ติดที่ว่าวันนี้เพิ่งวันแรก กลัวซื้อไปแล้วจะเกะกะตอนเดินทาง สรุปคนที่ซื้อของก็มีแค่ผมคนเดียว

ผมเลยจัดรองเท้ามาหนึ่งคู่กับกระเป๋าเดินทางมาหนึ่งใบ ในราคารวมกันแค่ 180 หยวน ผมดีใจนะที่ได้ซื้อมา เพราะตั้งแต่นั้นเพื่อนผมก็โอตครวญว่าน่าจะซื้อ เพราะไม่เห็นร้านอื่นลดเยอะแบบนี้อีกเลย และร้านนี้ก็ออกแบบได้สวยอย่างที่ชอบด้วย สรุปผม โชคดีเรื่องซื้อปั้งสำหรับทริปนี้ อีอิ

“พี่ปี้ก พี่เคยเล่าให้ฟังว่าที่เจิงตูมี โชว์เปลี่ยนหน้ากากนี่นา ดีไหมพี่” ผมถาม

“เท่าที่พี่ไปดูมา พี่ก็ว่าดีนะ เป็นกิจกรรมที่ควรทำสำหรับการมาเที่ยวเจิงตู” พี่ปี้กตอบ

“โอเคครับ แล้วเราต้องไปซื้อตัวที่ไหนพี่?”

“จริงๆก็ซื้อที่ โฮสเทลได้นะ ราคาไม่ต่างกัน แต่ที่ โฮสเทลจะมีรถมารับส่งถึงที่พักเลย สะดวกดี”

“พี่ไปดูด้วยกันอีกปะ?”

“ไม่ดีกว่าครับ เชิญสองคนไปเอ็นจอยกันให้สนุก พี่เคยไปมาแล้ว เต็มใจขอนั่งทำงานรอที่โฮสเทลดีกว่า”

กิจกรรมดู โชว์เปลี่ยนหน้ากากจึงมีแค่ผมกับบีมที่ไป พวกเราก็ไปจองตัวที่เคาเตอร์โฮสเทล พนักงานที่โฮสเทลพูดภาษาอังกฤษเก่งมากๆครับ

“ผมต้องการไปดู โชว์เปลี่ยนหน้ากากครับ คุณจงให้พวกผมหน่อยได้ไหมครับ” ผมถาม

“ได้ค่ะ ไปกันกี่ท่านคะ?”

“สองคนครับ”

“กรุณารอสักครู่ค่ะ ... ขอพาสปอร์ตด้วยนะคะ” แล้วเธอก็จัดแจงจองตัวให้พวกเรา เธอบอกว่ารถจะมารับเราที่โฮสเทลเวลา 19:00 น. เมื่อถึงเวลาให้พวกเราสามารถที่ล๊อบบี้ได้เลย ราคาดู โชว์คนละ 150 หยวน ครับ

19:00 น. มาถึงไวมาก พนักงานก็มาบอกเราให้ตามเธอไปเพื่อไปขึ้นรถ เป็นรถตู้ครับ ภายในรถไม่มีใครเลยนอกจากคนขับ สงสัยมารับเราเป็นที่แรก ผมกับบีมก็ขึ้นรถตู้ไป จากนั้นรถตู้ก็แวะไปอีก โฮสเทลหนึ่ง เพื่อรับลูกค้าอีกสามท่านขึ้นมา ทั้งสามคนมาจากเยอรมันครับ ชื่อสติเฟิ่น ฮาน่า และ จิโม่ ฮาน่าคือผู้หญิงคนเดียวในรถตู้ เธอเดินทางมากับจิโม่ ส่วนสติเฟิ่นเดินทางมาเที่ยวคนเดียว

ระหว่างเดินทางไปยังศูนย์แสดง โชว์ เราก็แนะนำตัวและทักทายกันตามประสานักเดินทางแปลกดีที่พวกเราคุยกันถูกคอมาก จำชื่อฮาน่า กับจิโม่ไว้ นะครับ เพราะมีเรื่องราวไม่คาดฝัน เกิดขึ้นกับพวกเราด้วยในภายหลัง เป็นเรื่องราวที่เรียกว่าพรหมลิขิตจริงๆ

การแสดงเริ่มต้นประมาณ 20:00 น. ครับ เราสามารถถ่ายภาพได้ แต่ขออย่าใช้แฟลช แต่ผมก็ไม่ได้เอากล้องมาครับ เพราะพี่ปักบอกว่าเค้าไม่อนุญาตให้ถ่ายรูป ผมก็เลยเอากล้องไว้ที่โฮสเทล พอมารู้ว่าเค้าให้ถ่ายรูปได้ก็เซ็งเลย แต่ก็ไม่เป็นไร คิดในแง่ดี ผมจะได้จดจำไว้ในหัวสมองของตนเองไว้ให้ได้มากที่สุด

โชว์นี้มีการจัดฉาก แสง สี เสียงได้ดีมากครับ ยิ่งตอนยิงแสงเลเซอร์ปะทะกับควัน มันเหมือนภาพสามมิติ ผมนี่ร้องว้าวเลย เพราะประทับใจมาก จิโม่ นั่งข้างหลังผม ถึงกับหัวเราะและจับไหล่ผมเขย่า พอถึงเปลี่ยนหน้าฉาก ก็ยิ่งชอบ เค้าทำได้เร็วมาก อลังมาก เป็นโชว์ที่สมควรไปดูจริงๆ นั้นแหละ ระยะเวลาการแสดงประมาณ 1:30 ชั่วโมงครับ

“คุณชอบการแสดงนี้หรือเปล่า” จิโม่ถามผม

“ชอบมากเลยแหละ” ผมตอบ

“เราก็คิดว่าอย่างนั้น เราสัมผัสได้ ฮ่าๆ” ฮาน่า เอ่ยขึ้นมา

“คุณรู้ได้ไง” ผมถาม

“ก็คุณ ตื่นเต้นมากๆขนาดนั้น ไม่รู้ก็แปลกแล้ววาวว” จิโม่แซว

“แหม่ ก็ผมไม่เคยเห็นมาก่อนนี่ ผมก็ตื่นเต้นนี่นา เล่นทำแสงสีเสียงเซอร์เวียร์”

“แล้วบีมละชอบไหม” ผมหันไปถามบีม

“เราสารภาพว่าเราหลับไปครึ่งเรื่อง” บีมตอบ

“อะไรนะ? นายหลับ โชว์ไม่สนุกเหรอ?” ผมตกใจที่เพื่อนผมหลับระหว่างดูโชว์

“ไม่ใช่เพื่อน เราเพี้ยนมากต่างหาก คือเมื่อคืนนอนน้อย ต้องตื่นมาสนามบิน มันเลยเพี้ยนๆ พอมานั่งดู โชว์ก็เลยเผลอหลับไป แต่รอบหลังที่เค้าเปลี่ยนหน้าฉาก เราก็อชอบนะ แต่รอบหน้าๆเราก็อไม่รู้เพราะลืมตาไม่ขึ้นจริงๆ” โอ เพื่อนผม คงจะง่วงนอนมากจริงๆนั้นแหละ

“งั้นเรารีบกลับไปที่พัก ไปพักผ่อนกันเถอะ” ผมชวน

เราล่าลาสหายร่วมเดินทางดู โชว์ด้วยกัน และหวังว่าจะได้พบกันอีก ผมกับบีมก็กลับมาถึงที่พัก เห็นพี่ปักนั่งหน้าดำคร่ำเครียดอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์ พอพี่ปักเห็นพวกเราก็เอ่ยถามว่า

“โชว์เป็นไงมั่ง”

“แจ่มพี๊ ผมชอบ ส่วนบีมหลับ ฮ่าๆ”

“ไหงงั้นละ”

“ผมเพี้ยนพี๊” บีมตอบ

“เออ เค้าให้เอากล่องถ่ายรูปเข้าไปได้นะพี่ สามารถถ่ายรูปได้ ขอแค่อย่าใช้แฟลช” ผมบอก พี่ปัก

“อ้าว! พี่ไม่รู้มาก่อน ขอโทษด้วยจริงๆ”

“เป็นความผิดของพี่ปักคนเดียว” ผมหยอกกลับไป

“ว่าแต่ พี่เครียดๆอะไรเนี่ย มาเที่ยวนะพี่ ยังจะมาทำหน้าที่เครียดอีก” ผมถามพี่ปัก

“เครียดที่ว่าติดต่อกับโลกภายนอกไม่ได้ เฟสบุค ไลน์ อีเมล เข้าไม่ได้เลย” พี่ปักเล่าถึงสาเหตุ

“ก็นี่มันประเทศจีนนี่พี่ ไอ้ที่พี่พูดมาเค้าบล็อกหมด พี่ก็เคยมาจีนเป็นสิบๆรอบนี่นา พี่ไม่รู้หรือครับ?”

“คือพี่จำได้ว่าตอนไปซีอาน เหมือนพี่จะใช้ได้นะ”

“ยากอะพี่ ถ้าพี่อยากใช้ได้ พี่ต้องใช้ VPN เล่นเน็ต ถึงจะสามารถเข้าเว็บพวกนั้นได้” ผมบอกพี่เค้าไป

“มันคืออะไร? พี่ไม่รู้จัก”

“VPN ก็เป็นแอพตัวหนึ่งอะครับพี่ พี่โหลดได้จาก App store แล้วก็คลิกเปิด ให้มันรัน มันก็จะทำตัวประหนึ่งว่าตอนนี้พวกเราไม่ได้อยู่เมืองจีนนะ แค่นั้นก็เท่ากับว่าเราไม่ถูกบล็อกแล้ว และเราก็จะเข้าถึงเว็บที่เค้าบล็อกได้”

“มันเร็วหรือเปล่าครับ?” พี่ปักถามอีก

“อยู่ที่ความเร็วเน็ตของเราครับ ถ้าเน็ตเราเร็ว มันก็เร็ว ถ้าเน็ตเราช้ามันก็ช้า”

“เดี๋ยวพี่ลองค้นหาดูก่อน... ขึ้นมาเยอะเลย แล้วจะเอาตัวไหนละเนี่ย” พี่ปักสงสัยอีก

“ผมใช้ EasyVPN กับ OpenVPN สำหรับมือถือและโอแพดครับพี่ ส่วนในเครื่องแมคผมใช้ Asia VPN ซึ่งแอฟสำหรับแมคถ้าจะใช้งานผมซื้อแบบ 5 วัน 1.99 เหรียญ”

ผมเป็นคนติดเน็ตครับ ติดโซเชียลมีเดียด้วย VPN ที่ผมแนะนำพี่เค้าเป็นตัวที่ดีมากๆ ทำให้ชีวิตผมตลอดการเที่ยวจีนยังมีความสุข เพราะสามารถเล่นเน็ตติดต่อกับเพื่อนๆที่เมืองไทยได้ และสามารถอัปเดตเฟสบุค อัปเดตเพลงแฟนเพจแบบเรียลไทม์ได้ด้วยครับ ดังนั้นใครที่จะมาเที่ยวจีนแล้วอยากเล่นเกม เล่นเน็ต ก็อย่าลืมลงแอฟ VPN ไว้ในเครื่องนะครับ พวกที่เสียดังค์ก็จะทำงานเสถียรกว่าแอฟฟรีครับ ยังไงก็เลือกตามความพึงพอใจได้เลย

คืนนั้นที่ง่วงซึ่งสามหนุ่มอย่างพวกเราก็ก่อนท้องราตรี... เพื่อหาอะไรกินครับ เดินดูอาหารหลายอย่างก็รู้สึกไม่ถูกชะตา สุดท้ายกลับไปลงเอยที่ร้านมุสลิมอีกรอบ สั่งอาหารประเภทใหม่ๆ ก็อร่อยเหมือนเดิม ร้านนี้น่าจะมาเปิดที่เมืองไทยนะครับ ผมว่าชายดีมากแน่ๆ เพราะเมืองไทยมีแต่ร้านอาหารญี่ปุ่น บะหมี่ ราเม็ง เต็มตลาดเลย รสชาติก็ไม่ดีเท่าร้านนี้ (ความคิดเห็นส่วนตัว) คน

ชายก็ถามพวกเราครับว่า ถ้าสมมติว่าอาหารที่เค้าทำเนี่ย ถ้าชายที่เมืองไทยจะได้ซามละเท่าไร พวกผมก็บอกไปว่าอย่างน้อยก็ซามละ 30 หยวนแล้ว เค้าอึ้งเลยครับ เพราะมันแพงกว่าที่เค้าขายมากกว่าครึ่ง! มันก็จริงนะ เพราะซามเค้าใหญ่ และไม่ใช่ว่าใหญ่แค่ซาม อาหารที่ให้มาเยอะมากด้วย เยอะกว่าบะหมี่ราเม็งร้านฟูจิอีก ดังนั้นขายราคา 30 หยวน หรือประมาณ 150 บาท จึงไม่ใช่ราคาที่เวอร์ไป แถมที่สำคัญก็คือรสชาติอร่อยเหาะชะขนาดนี้ ต้องขายดีแน่ๆ

เห็นผมเชียร์ร้านนี้ออกหน้าออกตา ไม่ได้มีส่วนได้ส่วนเสียกับเจ้าของร้านนะครับ แค่อยากให้ได้ลองชิมอาหารที่พวกผมเห็นว่าอร่อยก็เท่านั้นเองครับ

กินมื่อตึกอิม ก็ออกไปตะลอนแถวๆที่พัก ซ้ามสะพานไปยังอีกฝั่ง ตกกลางคืนก็กลายเป็นแหล่งร้านอาหาร ผับ บาร์ ประมาณนี้ครับ มันน่าสนใจตรงที่ทุกร้านจะมีนักร้องร้องเพลงครับ และร้านก็อยู่ติดกันมาก แคมแต่ละคนร้องเพลงได้เพราะมาก ผมยืนฟังเพลงเพลินไปเลย

เดินซ้ามมาอีกฝั่งของแม่น้ำ ฝั่งเดียวกันกับ โฮสเทลผมนั่นแหละ ก็เป็นสถานที่ท่องเที่ยวสร้างใหม่ครับ มีสถาปัตยกรรมแบบจีน ช้างในเป็นร้านอาหารหรูๆ มีผับด้วย ผมก็เดินชมอยู่ชั่วครู่ วันนั้นเค้าจัดแบบต้อนรับฮาโลวีนด้วย มีหุ่นผีเต็มไปหมด เดินไปเดินมาซักจะเมื่อยและมันตึกมากแล้ว เราจึงชวนกันเดินกลับ โฮสเทลเพื่อทำการพักผ่อน เตรียมตัวนั่งรถมาราธอนสำหรับวันพรุ่งนี้

วันนี้อากาศค่อนข้างเย็นครับ ราวๆ 18-20 องศา กลับถึงที่พักอาบน้ำอุ่นสบายๆ ตั้งนาฬิกาปลุกไว้ 05:30 น. แล้วก็เข้านอนครับ พรุ่งนี้เตรียมลุยกันต่อ

6

LONG JOURNEY

เสียงนาฬิกาปลุกของมือถือดังขึ้น ทำให้ผมรีบตื่นขึ้นมาล้างหน้าแปรงฟัน วันนี้เราต้องออกเดินทางไกลไปยังเมืองจิวโจ้วโกวแล้ว เช้านี้ดูเหมือนอากาศจะยิ่งเย็นลงไปอีก

ทำธุระส่วนตัวเสร็จแล้ว ผมก็เดินไปที่ห้องของเพื่อนร่วมทริป ทั้งคู่ก็กำลังเตรียมตัวเหมือนกัน เราจะไปทานข้าวเช้ากันก่อนครับ พอออกจากที่พักแค่นั้นแหละ ก็เข้าใจเลยว่าทำไมอากาศถึงเย็นลง เพราะมีฝนตกลงมาปรอยๆนั่นเอง

อาหารเช้าที่เมืองนี้ไม่ค่อยหลากหลายครับ ผมเดินดูรอบๆที่พักริมเปิดขายอาหารเช้าเพียง สองสามร้าน และแต่ละร้านคนก็เยอะมาก เสียงดัง แอ้มสูบบหรี่ในร้านด้วย พวกผมเลยคุยกันว่า งั้นมือเช้าเราไปร้าน Minimart ซื้ออาหารเช้ารูปไปทานกัน มือเช้าของเราจึงฝากท้องไว้กับ minimart ที่ว่านั่นเอง

กินกันเสร็จสรรพ ซื้อม้าติดตัว พวกผมก็กลับไปเช็คเอาท์ ลากกระเป๋าเดินไปยังสถานีขนส่ง พอถึงสถานีผมก็ปวดฉี่ครับ แหม่ ไม่อยากจะเจอห้องน้ำจีนเลยจริงๆ

ห้องน้ำในเมืองจีนส่วนใหญ่ในทริปนี้เป็นห้องน้ำแบบ ในระดับตำนานมากครับ สรรพคุณ เรื่องห้องน้ำจีนนี้ดัง ในหมู่นักเดินทางมาก คุณลองจินตนาการตามผมนะครับ เมื่อคุณย่างก้าว เข้าไปในห้องน้ำสาธารณะ คุณจะเห็นห้องสี่เหลี่ยม ผืนหนึ่งเป็นรางสำหรับฉี่ ไม่มีที่กั้นระหว่างคนฉี่ แต่ละคน ไปถึงก็ปลดกางเกงยื่นฉี่ข้างๆกันเลยครับ ส่วนอีกผืนหนึ่งของห้อง ก็เป็นห้องๆ แต่ไม่มี ประตูปิด มีรางอียาวๆ ใช้งานร่วมกัน คนที่ปวดท้องหนักก็จะนั่ง โห้วกัน ปลดทุกข์กันตรงนั้น โดย ไม่อายสายตาคนอื่น บางคนก็นั่งอ๊อไป เล่นไอ โฟนไป ผมเห็นแล้วจะเป็นลม เรื่องภาพตรงหน้าไม่ เท่าไหร่ แต่เรื่องกลิ่นนี่สิครับสุดบรรยาย อีโหลผ่านหน้า อ่าห์ เนี่ยสินะคือการบ่งบอกว่าเรามาถึง เมืองจีนแล้วจริงๆ อ้อ! ห้องน้ำที่นี้ส่วนใหญ่ไม่มีกระดาษชำระให้ นะครับ อย่าลืมพกติดตัวไว้ด้วย เผื่อมีเหตุต้องให้ใช้

รถบัสของเราออกตามเวลาเป๊ะๆ แต่คนจีนก็มีนิสัยแปลกอยู่อย่างหนึ่งครับ แม้ว่าตัวจะระบุที่ นั่ง แต่พอเราขึ้นไป เอ๊ะ ทำไมมีคนนั่งที่ที่นั่งเราว่า ให้เราทักและบอกเค้าไปเลยนะครับว่านี่คือที่นั่ง ของเรา คือคนจีนหลายคนชอบเลือกที่นั่งตามใจตัวเองครับ

ต่อจากนี้เวลาชีวิต 8 ชั่วโมงของเราก็จะอยู่บนรถบัสคันนี้เสียส่วนใหญ่ ผมทำอะไรได้ไม่มากนัก นอกจาก หลับตาลง แล้วก็นอนครับ

ตื่นมาอีกทีคือมีเสียง โหวกเหวกดังขึ้นมา เป็นเสียงของคนขับรถที่บอกว่าให้ลงไปเข้า ห้องน้ำห้องทำได้ ผมไม่อยากจะเข้าหรอกครับ แต่ขอเดินออกไปยืดเส้นยืดสายหน่อย ห้องน้ำแต่ละที่ ที่คุณเข้า คุณต้องจ่ายค่าเข้า 1 หยวนครับ สภาพห้องน้ำก็เป็นระดับตำนานทุกที่ ยินดีด้วย คุณมาถึงเมืองจีนแล้วจริงๆ!

โดยเฉลี่ยแล้ว รถบัสจะจอดให้เราลงไปยืดเส้นยืดสาย เข้าห้องน้ำห้องท่าทุกๆสองชั่วโมง ครับ พอถึงจุดแวะพักที่มีร้านอาหาร ผมก็เดินไปดูอาหารที่เค้าขาย ดูไม่น่าทานเลย เลยมาซื้อผล

ไม้กิน เนื่องจากที่นี้อากาศค่อนข้างเย็น ผลไม้จึงหวานมากครับ เวลาถามราคาที่นี่จะบอกเป็นราคาต่อ “ครึ่ง” กิโลกรัม เช่น

“แอปเปิ้ล ครึ่ง โล 4 หยวน”

“กล้วย ครึ่ง โล 8 หยวน” เป็นต้น

แรกๆผมก็ไม่ชินกับการบอกราคาแบบนี้ ตอนแรกผมจะซื้อถุงๆ คือแค่เอามากินเล่น ผมจะซื้อแค่ครึ่งกิโล เค้บบอกว่าไม่ได้ๆ คุณต้องซื้อทั้งพวง เราแบ่งขายไม่ได้ ดังนั้นเวลาซื้ออะไรที่มาเป็นกลุ่มก้อนแบบนี้เราก็ต้องซ้บทั้งหมด แล้วจ่ายเงินไปครับว่ามันหนักเท่าไร

ตั้งแต่เดินทางมาเนี่ย วิวข้างทางยังไม่เห็นมีใบไม้เปลี่ยนสีสักเท่าไรเลย ก่อนมาผมก็ดูข้อมูลในเน็ตเห็นคนบอกว่าปีนี้มันเปลี่ยนสีช้า ผมก็ลุ้นว่าไปถึงจะเห็น ใบไม้เปลี่ยนสีหรือยังนะ ท้องฟ้าวันนี้ก็ขาว โพลนครับ

กลับมา นั่งหลับบนรถต่อ

ผ่านไปสักพัก ผมก็ตื่นขึ้นมา นั่งดูวิวข้างทาง เริ่มจะเห็น ใบไม้เปลี่ยนสีบ้างแล้วครับ แม้จะไม่เยอะมาก แต่ด้วยความที่ไม่เคยเห็นมาก่อน ก็อดตื่นเต้นไม่ได้ ปลุกเพื่อนมาดู เพื่อนก็ตื่นเต้นเหมือนกัน ตอนนั้นรู้สึกดีใจว่า ในอุทยานน่าจะเริ่มเปลี่ยนสีแล้วแหละ ถ้าข้างทางเริ่มเปลี่ยนสีแล้ว

ยิ่งขับเข้าใกล้อุทยานมากขึ้นไปเท่าไร ก็ยิ่งเห็นต้นไม้ใหญ่มีใบสีสนหลากสีขึ้นเรื่อยๆ ผมยิ่งม้บใจมากขึ้นว่า ในอุทยานต้องเปลี่ยนสีแล้วแน่ๆ ทันใดนั้นผมก็มองเห็นอะไรบางอย่าง

หิมะ!!!

หิมะอยู่ข้างทางจริงๆด้วย ผมหันไปหาพีปัก คนเดียวในทริปที่เคยสัมผัสหิมะมาแล้ว พีปักพยักหน้าส่งสัญญาณบอกว่า หิมะจริงๆนั่นแหละ ผมกับบีมก็คุยกันว่า ในที่สุดก็เห็นหิมะจริงๆแล้ว

และฉากเบื้องหน้าก็เริ่มเผย โฉมมากขึ้น นั่นก็คือภูเขาที่มีหิมะปกคลุมบนยอดเขาครับ มันช่างสวยเหลือเกิน ณ เวลานั้นผมหยิบกล้องขึ้นมาถ่ายรูป แต่ด้วยความที่ภูเขาอยู่ไกลเกินไป เลนส์ผมก็ซูมได้ไม่ได้เยอะ ภาพที่ถ่ายมาก็เลยดูพิกลพิการ จึงยกเลิกความคิดที่จะถ่ายภาพ นั่งมองด้วยตาตัวเองต่อไป ชีวิตนี้ได้เห็นหิมะกับตาก็คุ้มแล้ว ทริปนี้จะต้องมีอะไรสนุกๆรอเราอยู่แน่ๆ ผมจินตนาการเหตุการณ์เบื้องหน้าไปก่อน แล้วก็ยิ้มอย่างมีความสุข เมืองในฝันของผม เราจะได้เจอกันในไม่ช้าแล้วนะ

นั่งรถได้ 8 ชั่วโมงกว่าๆ รถบัสก็จอดเข้าเทียบที่จอดรถในเมืองจีวโจว ตอนนั้นสายฝนก็ กระจหน้าเทลงมาครับ อากาศก็ยิ่งหนาวเข้าไปใหญ่ เพราะจุดนี้คืออยู่บนเขาแล้ว ผมก็รีบวิ่งหลบฝน ไปอยู่ใต้อาคารอะไรสักอย่าง มีนักท่องเที่ยวหลายคนไปหลบฝน ในนี้ด้วย

พอลงจากรถ บรรดาพ่อค้าแม่ค้าในพื้นที่ก็เดินมาเสนอขายของสารพัด ไม่ว่าจะเป็น หมวก ถูมือ เสื้อกันฝน ร่ม บลาๆๆ มีคุณน้าท่านหนึ่งเดินมาตรงหน้าผม แล้วก็ร้ายยาวมาก ผมก็ทำท่าทางบอกว่าผมไม่เข้าใจว่าคุณน้าพูดอะไร น้าแกก็ไม่หยุดครับ พูดเยอะมาก พอน้าแกหยุดปั๊บ ผม บอกไปว่า

“I am really sorry, I don't understand what did you say”

เพียงแค่นั้นแหละครับ สีหน้าคุณน้าก็แลดูซื่อค ผงะ! ประมาณว่ามันคืออะไรกับการที่ชั้นร้าย ยาวมาตั้งนาน เธอกลับฟังไม่รู้เรื่องหรืออะไรนะ แล้วเธอก็หัวเราะ พูดอะไรสักอย่าง ผมก็ได้แต่ยิ้ม แหะๆ สกิลภาษาจีนผมได้ไม่เยอะ แค่อ่านข่าวก็ได้ก็บุญหัวแล้วครับคุณน้า

ห้านาที่ผ่านไป สายฝนเริ่มซาลง ผมก็หยิบกระเป๋าของตัวเอง หันไปมองเพื่อนๆ บอกว่าไป ที่พักผ่อนเถอะ ตอนนี้ก็เย็นมากแล้ว เอาจริงๆ มันก็ไม่ได้เย็นเท่าไหนนะครับ แต่ที่นี้มันมืดเร็ว เพราะ ภูเขามันล้อมรอบ บ่ายสี่ โมงห้า โมง ตะวันก็ถูกภูเขาบังมืดสายตาแล้วครับ

พวกเราเดินย้อนกลับไปทางฝั่งที่รถวิ่งมา เพื่อไปยังที่พัก และปัญหาก็เกิดขึ้นอีกครั้ง ที่พัก ของเรามันตั้งอยู่ตรงจุดไหนของที่นี่? เราถามคนแถวนั้นไม่ว่าจะเป็นตำรวจ คนเดินทาง ทุกคน ต่างบอกว่าไม่รู้ซัก อ่านภาษาอังกฤษไม่ออก ชื่อ โรงแรมก็ไม่คุ้น อะไรประมาณนี้

แต่ไม่เป็นไร อุทยานแห่งนี้สวย ใจไม่เปลี่ยนสีแล้ว เราก็เลยพากันเดินเล่นชิลๆ ไปเรื่อยๆ ไหนๆก็มาถึงแล้ว ไม่ต้องรีบร้อน เดินไปถ่ายรูปไป ช้างทางมีแม่น้ำสองสีด้วยครับ สองสีแบบคอนทราสต์กันเวอร์ ฝั่งหนึ่งสีน้ำเงินเข้ม อีกฝั่งก็สีขุ่นๆ แลดูอัศจรรย์ยิ่งนัก ฝั่งสีน้ำเงินเป็นน้ำ ไสไหล จากภูเขา ตัวฝั่งน้ำขุ่นไหลผ่านหมู่บ้านครับ

ยิ่งเดิน ก็ดูเหมือนยิ่งมืดเร็วขึ้น ความหนาวก็ลดลงไปอีก พวกผมเลยคุยกันกันว่านั่งแท็กซี่ไป ละกัน จะได้ไปอาบน้ำอาบทำ แล้วออกมาทานข้าว เดินดูพื้นที่แถวนี้ ในยามค่ำคืนกันต่อ เราเรียก แท็กซี่ให้ไปส่งที่ Jiulong Bride ครับ ค่าโดยสาร 15 หยวน และสถานที่ว่าก็อยู่ไกลจากท่ารถครับ เดินประมาณยี่สิบห้านาทีก็น่าจะถึง แต่เอาน่า เราไม่รู้นี่นา ถือว่าเป็นค่าซื้อเวลาและความรู้กันไป

โรงแรมที่ผมจองไว้ที่จิวโจ้วไกวสำหรับสามคืนแรก ชื่อว่า โรงแรม Jiuzhaigou Ruimin Business Hotel ครับ ตั้งชื่อเป็นภาษาอังกฤษซะหุ แต่ป้ายโรงแรมไม่มีภาษาอังกฤษสักตัว แล้วตรูจะรู้ไม่ โรงแรมแห่งนี้มีชื่อภาษาจีนคือ 九寨沟瑞闽商务酒店 ครับ เป็นอาคารสี่เหลี่ยมๆ อยู่ในซอยจริงๆ เอาชื่อจีนไปถามคนในย่านนั้นก็ได้อะ สถานที่ตั้งอยู่ไม่ไกลจากทางเข้าอุทยานครับ สามารถเดินไปได้เพียงแค่ 10 นาทีเท่านั้น ในแง่ของโลเคชั่นถือว่าโอเคมากครับ

มาดูเรื่องที่พักกันบ้าง ห้องพักจัดว่าสะอาด ผมจองไว้เป็นห้องเดี่ยวสามเตียง ราคารวม 1,074 หยวน เหตุที่เราจองกันไว้ก่อน เพราะอ่านเจอว่าที่พักระหว่าง High season ที่จิวโจ้วไกวจะเต็มเร็วมาก หาที่พักราคาแพง และราคาค่อนข้างสูง ผมสามคนเลยเผื่อไว้ก่อน แต่พอเอาเข้าจริง ที่พักราคาเยอะมาก ราคาถูกกว่านี้ก็เยอะครับ โรงแรมนี้พนักงานต้อนรับใช้ภาษาอังกฤษได้น้อยมาก ต้องใช้แอปแปลภาษาคุยกัน รู้สึกว่าไม่ค่อยสะดวกเวลาต้องการความช่วยเหลือ สัญญาณอินเทอร์เน็ตอยู่ในระดับใช้ได้ครับ แต่ก็หลุดบ่อยมาก ทั้งๆที่ห้องผมอยู่หน้าตั่วปล่อยสัญญาณเลย

เตียงมีสามเตียง แต่มีเครื่องอุ่นเตียงให้เพียงแค่สองเตียงครับ งบเหมือนกัน และไม่มีฮีตเตอร์ โรงแรมนี้ในความเห็นของเราสามคนมองว่า ได้เปรียบแค่เรื่อง โลเคชั่น อย่างอื่นถือว่าแค่ระดับเฉยๆ ยิ่งวันที่สองวันที่สามยิ่งแล้วใหญ่ครับ ไม่มีการเข้าไปทำความสะอาดห้อง ไม่เปลี่ยนผ้าเช็ดตัวให้ ทั้งๆที่ตอนเช้าผมกำชับแล้วว่า ช่วยเปลี่ยนผ้าเช็ดตัวให้หน่อยนะครับ แค่นี้ก็พ่ายหน้ารับรู้ แต่พอกลับมาจากเที่ยวยังเห็นผ้าเช็ดตัวผืนเดิมกองอยู่ตำแหน่งเดิมก็เสียความรู้สึกครับ เหมือนเค้าไม่ได้ให้ความเอาใจใส่เรื่องบริการสักเท่าไร สำหรับคนที่ภาษาอังกฤษก็ไม่ค่อยได้ ภาษาจีนยิ่งไม่ได้ ผมไม่แนะนำให้มาพักที่นี่ครับ เพราะคืนที่สี่ผมเปลี่ยนที่พักไปพักอีกที่หนึ่ง เป็น International Youth Hostel ดีกว่าเยอะครับ พนักงานเอาใจใส่ต่างจากที่นี่มาก แลมนที่พักราคาต่อคืนก็ถูกกว่าครึ่งนึงด้วย! อย่างไรก็ตามก็ดี ความคิดเห็นเรื่อง โรงแรมก็เป็นเพียงแค่ความเห็นส่วนตัวนะครับ ความพึงพอใจไม่เหมือนกัน แต่สำหรับพวกเราสามคน ไม่ค่อยพึงพอใจกับ โรงแรมแห่งนี้สักเท่าไร ในย่านนี้มีโรงแรมให้เลือกเยอะมากมายครับ ถ้าเป็นไปได้ ผมแนะนำให้นอน Hostel ดีกว่า อย่างน้อยถ้าพวก International Youth Hostel สต๊าฟทุกคนจะพูดภาษาอังกฤษได้ เพราะเป็นมาตรฐานของ โฮสเทลนี้ และถ้าเป็นสมาชิกก็ได้รับส่วนลดอีก 10 หยวน

พลา่มาเรื่อง โรงแรมเยอะแล้ว มาต่อกันเรื่องกิจกรรมต่อไปของพวกเราดีกว่า

กิจกรรมต่อไปของเราคืออาบน้ำครับ การอาบน้ำที่นี่ฟินมาก น้ำอุ่น อาบแล้วไม่อยากจะหยุด เพราะหยุดเมื่อไหร่ คือหนาวทันที เข้าใจเลยว่าทำไมบางคนถึงไม่ยอมอาบน้ำ แต่จะให้หนุ่มๆ นอนม้ายอย่างพวกผมไม่อาบน้ำเนี่ย เป็นไปไม่ได้ (สร้างภาพนิดนึง) อาบน้ำอาบท่าเสร็จก็ออกไป

หาอะไรทานครับ ผังที่พักเราก็มีร้านอาหารหลายร้าน พวกเราก็เดินๆดูรูปอาหารและป้ายราคา เห็นราคาแล้วก็สรุปได้ว่า ที่แห่งนี้ราคาอยู่ประมาณ 30 หยวนขึ้นไป แล้วเราก็แวะร้านร้านหนึ่ง พร้อมสั่งอาหารมาชุดใหญ่ กินกันให้อิ่มท้อง พรุ่งนี้เตรียมลุยกันต่อ อาหารที่นี้รสชาติจัดจ้านมาก ครับ พริกคือพริก ยิ่งเจอพริกคนจีนที่เรียกว่าหมาล่าเข้าไป ปากนี้ชากันเลยทีเดียว มาจีนต้องลองให้ได้ นะครับ กับข้าวที่เมืองนี้จะราคาแพง แต่ค่าข้าว โถละ 3 หยวนเท่านั้นเองครับ

เที่ยวเมืองจีน วัฒนธรรมในร้านอาหารของเค้าก็จะเป็นแบบจีนๆ นะครับ เช่น สือบบุหรีในร้านอาหาร คุษักันเสียงดัง ในร้านอาหาร หรือซากเศษอาหารไว้บน โต๊ะกินข้าว เรื่องพวกนี้เป็นเรื่องธรรมดา มากๆ สำหรับพวกเค้า การคุษักันเสียงดังนี่จริงๆ คุษักติครับ แค่ว่าพวกเราไม่ชินเท่านั้นเอง มาอยู่บ้านเมืองเค้าก็ต้องยอมรับ ในสิ่งที่เค้าเป็นนะครับ ฮ่าๆ ยังมีอีกเรื่องที่จะเจอบ่อยๆ ในระหว่างการเที่ยวจีน คือเราจะเห็นคนเดินซากเสลดกันเยอะมาก ไม่แน่ใจว่าเป็นเพราะว่าพวกเค้าสือบบุหรีกันจัด ทำให้มีเสลดในลำคอหรือเปล่า ถึงเดินซากถูกกันเยอะแบบนี้ แต่ก็เป็นที่เฉพาะคนจีนรุ่นวัยกลางคนไปจนถึงสูงอายุ นะครับ พวกคนจีนสมัยใหม่ วัยรุ่น ไม่มีนิสัยแบบว่ากันแล้วครับ

กินเสร็จ ผมก็พกกล้องออกไปเดินถ่ายรูปเล่น ด้วยความที่อยู่เมืองนอก อะไรก็ดูน่าสนใจไปหมด ผมก็ถ่ายคู่กับร้านนั้นร้านนี้ สนุกสนานกันไป จากนั้นเราก็เดินเล่นๆ ไปยังจุดที่ชายตัวเข้าอุทยาน ทางเดินตอนกลางคืนวังเวงมากครับ ถ้าไม่มีเพื่อนไปด้วยนี่ผมไม่เดินแน่ๆ มันแทบจะไม่มีคนเลย พอเดินไปถึงจุดที่พวกเราคิดว่ามันน่าจะใช่ตรงจุดซื้อตั๋ว พวกผมก็เดินกันกลับ ตอนนี้รู้แล้วว่าพรุ่งนี้ต้องมาที่นี้ ได้เวลากลับ โรงแรม เตรียมตัวนอน เก็บพลังไว้สัมผัสดินแดนในฝันของเรา

คืนนี้พวกผมนอนหลับสนิท จนตื่นสายกันเลยทีเดียว...

7

FIRST EXPERIENCE

ผมสะสมสะสมตื่นขึ้นมา ด้วยความที่เมื่อคืนเราปิดผ้าม่าน ทำให้แสงส่องเข้ามาได้น้อยมาก บวกกับสภาพอากาศอันหนาวเหน็บ และการเดินทางไกล ทำให้พวกเราหลับสนิทกันถ้วนหน้า ไม่รู้เดือนรู้ตะวันเลย ผมหยิบมือถือขึ้นมาดูแล้วก็ตกใจ หើย! นี่มัน 8 โมงกว่าแล้ววาวว ผมรีบปลุกเพื่อนร่วมทริปทั้งสอง ทั้งสองคนก็สะดุ้งตื่นตกใจไม่แพ้กัน

เราทั้งสามก็รีบจัดแจงทำธุระส่วนตัวให้เสร็จ จะได้รับออกไปซื้อตั๋วชมอุทยาน วันแรกของพวกเขาเราก็ออกเดินทางชะสายชะเนือย หาข้าวเข้ากินกันแล้วก็เดินดุ่มๆไปยังจุดซื้อตั๋วกันเลยครับ

อุทยานเริ่มเปิดจำหน่ายตั๋วเวลา 07:00 น. ครับ คนต่อคิวเยอะมาก สมกับเป็นแหล่งท่องเที่ยว 5A ที่ใครๆต่างก็อยากมาเยือนด้วยตัวเองสักครั้ง ผมยืนต่อคิวซื้อตั๋ว พอถึงคิวพวกผม เราก็บอกไปว่าจะซื้อตั๋วเข้าชม พนักงานก็บอกว่าเราต้องจ่าย 320 หยวนต่อคนครับ ตอนนั้นผมก็งงๆ ว่าสิบหยวนที่เกินมามันคืออะไร มาดูภายหลังว่ามันคือค่าประกันชีวิตครับ ซึ่งจริงๆแล้วเราไม่ต้องซื้อก็ได้ แต่วันแรกผมก็ไม่รู้ก็ซื้อๆมาไม่ถือว่าเป็นอะไรที่น่าเสียหาย

ค่าตั๋วแยกออกเป็นค่าเข้า 220 หยวน และค่านั่งรถบัสภายในอุทยานอีก 90 หยวนครับ รวมกันเป็น 310 หยวน และอย่างที่บอกว่าใครอยากซื้อประกันภัยด้วยก็จ่ายเพิ่มอีก 10 หยวน พอให้ตั๋วเสร็จ พนักงานก็จะเสนอขายอาหารการกินภายในอุทยาน มีให้เลือกหลากหลาย ราคา ผมว่าไม่ต้องซื้อหรอกครับ เพราะเราไม่รู้ว่าวันนี้เราจะเดินทางไปแถวไหน อยู่ห่างจากจุดจำหน่ายอาหารของอุทยานไกลเพียงใด ถ้าหิวค่อยซื้อกินภายในหมู่บ้านข้างในอุทยานเอาก็ได้

ส่วนใครที่มีบัตรนักเรียนนิสิตนักศึกษา ก็พกไปด้วยนะครับ มันเอามาเป็นส่วนลดได้ ลดได้ครึ่งนึงเลย ประหยัดไปได้เยอะมาก

ตั๋ว 310 หยวน ใช้ได้เพียงหนึ่งวันนะครับ

ได้ตั๋วแล้วก็เดินไปต่อคิวเข้าไปยังอุทยานกันได้เลย

แม้เราจะต่อคิวในอุทยานเพื่อรอขึ้นรถบัส แต่พอรถบัสมาจริงๆ นักท่องเที่ยวชาวจีนก็จะรีบวิ่งแย่งกันขึ้นรถเพื่อไปจับจองที่นั่งครับ เหมือนเค้ามองว่ามันเป็นเรื่องสนุกของพวกเขาเค้า ถ้าเป็นไปได้ให้เลือกนั่งรถบัสสีเขียวนะครับ เพราะจะมีที่วิวบรรยายเกี่ยวกับจิวโจ้วโกวด้วย มีซับไตเติ้ลภาษาอังกฤษด้วย ผมเองก็อยากรู้เหมือนกันว่าเค้าใช้ระบบอะไรในการเล่นวิดีโอบรรยาย เพราะเมื่อเราวิ่งผ่านจุดแต่ละจุด มันก็จะเล่นวิดีโอแนะนำจุดนั้นๆอัตโนมัติ

จิวโจ้วโกวมีพื้นที่ใหญ่โตมากครับแต่เค้าเปิดให้เที่ยวชมแค่บางส่วน มีพื้นที่เป็นรูปตัว Y ดังนั้นแผนการเดินทางทางเที่ยวจิวโจ้วโกวของผมจึงแบ่งออกเป็นสามวัน วันละส่วน โดยวันแรกจะเที่ยวจุดเริ่มต้นอุทยานกันก่อน นั่นก็คือส่วนกลางของตัววาย วันที่สองไปทางด้านขวาของตัววาย และวันสุดท้ายไปทางด้านซ้ายของตัววายครับ

จิวใจโกว จากที่ผมหาข้อมูลมาเค้าเขียนไว้ว่า แปลว่าลำธารเก่าหมู่บ้านครับ ช้างในอุทยานนี้สวยงามจนลืมน โลกภายนอกไปได้เลย ปลายทางคือบรรดาพืชพรรณที่กำลังเปลี่ยนสีของใบไม้ ธรรมชาติสวยงามมาก เบื้องหน้าคือภูเขาสูงใหญ่หลายลูกตั้งตระหง่าน จากก่อนภูเขา มีทะเลสาบสีมรกตเข้ม สะท้อนเงาของต้นไม้ที่เรียงรายอยู่รอบๆ ผมถามตัวเองว่า ผมไม่ได้ฝันไปใช่ไหม

รถบัสนำเราวิ่งขึ้นไปเรื่อยๆ ไม่หยุดแวะพักปลายทาง จนกว่าจะไปจนถึงทางแยกที่เราต้องเลือกว่าจะไปทางซ้ายหรือทางขวา เค้าถึงจะหยุดให้ลงครับ พวกผมลงแล้วพากันเดินย้อนกลับไปที่สถานที่แรกๆของอุทยาน

ถือว่าพวกผม โชคดีมากๆสำหรับทริปนี้ จากที่อ่านมามีแต่คนเขียนว่าช่วง High Season นักท่องเที่ยวจะเยอะมาก เดินกันขวักไขว่ แต่เช้านี้มันช่างเงียบสงบ มีนักท่องเที่ยวบ้าง แต่ไม่ถึงกับเรียกว่าเยอะ เราเดินตามเส้นทางที่อุทยานเตรียมไว้ให้นักท่องเที่ยวเดิน เป็นเส้นทางเลียบบินป่าและทะเลสาบ เดินไปก็หยุดถ่ายรูปไป คือมันสวยงามมากจริงๆ ฉายาเมืองในเทพนิยายไม่ได้กล่าวเกินจริงเลยสักนิด

ผมเคยไปเที่ยวสระมรกตที่จังหวัดกระบี่มาแล้ว ครั้งนั้นก็ตื่นเต้นดีใจกับความสวยงามและยิ่งใหญ่ของสระมรกตบ้านเรา แต่พอมาเห็นทะเลสาบมรกตที่นี่ สระบ้านเราเปรียบดั่งน้ำหยดหนึ่งไปเลยครับ มันคือสวรรค์ชัดๆ ทำไมน้ำใสขนาดนี้ สีสวยงามขนาดนี้ และผืนป่าสวยละเลงสี สีสันสวยงามเสียเหลือเกิน มันคือศิลปะชั้นเอกที่มีจิตกรคือธรรมชาตินั่นเอง

เดินไป หยุดถ่ายรูปไป

ทั้งทริปของเราเป็นแบบนี้ครับ เวลาไม่ส่งผลใดๆกับการเที่ยวครั้งนี้สำหรับพวกเรา จนเราตั้งชื่อทริปนี้ว่า “ทริปแสวงบุญ” มันมาจากการที่ที่เราอยู่มันเป็นพื้นที่ของคนทิเบต และคนทิเบตจะมีการแสวงบุญที่เดินสามก้าวก็หยุดก้มกราบแบบอัญญาประดิษฐ์ ซึ่งพวกผมก็คล้ายๆกัน เดินสามก้าว สิบก้าว ก็หยุดถ่ายภาพ ก็ให้ทำไงได้ละครับ มันคือดินแดนในฝัน และมันสวยเกินจินตนาการที่พวกเราวาดภาพไว้เสียอีก

แม้จะเคยเห็นรูปภาพเกี่ยวกับสถานที่แห่งนี้มาแล้ว แต่พอได้มาสัมผัสด้วยตัวเอง ความรู้สึกมันยิ่งใหญ่จนไม่รู้จะอธิบายอย่างไรดี ภาพถ่ายที่ถ่ายมา โพรโมตมันเป็นเพียงแค่เศษเสี้ยวของสิ่ง

ที่เห็นด้วยตา ตาของเราเก็บภาพได้กว้างกว่า ดีกว่า ภายของเราสัมผัสได้ถึงอากาศที่สดชื่น ออกซิเจนที่ปล่อยออกมาต่างจากออกซิเจนในตัวเมืองยิ่งนัก

เวลาแห่งความสุขมักจะผ่านไปอย่างรวดเร็ว

“สน ตอนนี้อย่า โมงกว่าแล้วนะ หิวหรือยัง” บีมถามขึ้นมา

“เออ เริ่มหิวแล้วแหละ นายกับพี่ป๊ากละ”

“พวกเราก็เริ่มหิวแล้วแหละ งั้นเราเดินไปที่หมู่บ้านทิเบตตรงนั้น แล้วหาอะไรกินกันละกันนะ”

หมู่บ้านทิเบตที่ว่าอยู่ไม่ห่างจากน้ำตกที่สวยงามที่ชื่อว่า Nuorilang Fall ครับ ส่วนชื่อหมู่บ้าน ก็คือ Zhuzheng Village ครับ หาไม่ยากหรอกครับ เพราะแถวน้ำตกก็มีแค่หมู่บ้านนี้หมู่บ้านเดียวนั้นแหละ ฮ่าๆ

แม้จะเริ่มหิวกันบ้างแล้ว พวกเราก็ยังเดินไปถ่ายรูปกันไป สถานที่แห่งนี้มันมีมนต์เสน่ห์ มากๆ ยิ่งบรรดาคนชอบถ่ายรูปนะครับ มันมีอะไรให้คุณเก็บบันทึกความทรงจำเต็มไปหมด แค่ถ่ายใบไม้ใบหญ้ายังสวยเลย

กว่าจะเดินไปถึงหมู่บ้านก็หมดเวลาไปอีกเกือบชั่วโมง ทั้งที่ก็เห็นว่าหมู่บ้านอยู่ไม่ไกล

อาหารที่หมู่บ้านนี้อร่อยมากครับ ผมสั่งขนมอะไรสักอย่างมากิน เป็นแผ่นกลมๆ มีให้เลือก สองไส้แบบหวานกับแบบเค็ม ผมก็สั่งทั้งสองครับ สรุปล้เค็มรสชาติดีกว่าแบบไส้หวาน และผมก็สั่งบะหมี่มานั่งกินร้อนๆ ท่ามกลางอากาศเย็นๆ

“ผมสั่งบะหมี่นี่นะครับ ไม่เผ็ด” ผมบอกแม่ค้าไป คำว่าไม่เผ็ดคือ ปูล่า ครับ แม่ค้าก็พยักหน้า รับรู้

“อ้าว บีม นายไม่สั่งอาหารรี?” ผมถามเพื่อน

“ยังดีกว่า ไม่รู้จะกินอะไร” บีมตอบ

“งั้นก็ตามสบายเลยเพื่อน เรากินก่อนละกัน” ผมกับพี่ป๊ากก็นั่งชดบะหมี่กันอย่างเอร็ดอร่อย ส่วนเจ้าบีมก็นั่งกินขนมแผ่นกลมที่ผมพูดถึง

“เห้ย อร่อย โคตรรรรรรร ผมจะสั่งอีกซามหนึ่ง” ผมพูดขึ้นมา

“พี่เอาด้วย อร่อยจริงๆ” พี่ป๊ากพูดเช่นกัน

“อร่อยขนาดนั้นเชียวนะเธอ พวกนายทำให้เราอยากลองกินแล้วนะเนี่ย งั้นเราสั่งสักชามละกัน” บีมเห็นพวกผมสั่งกันเพิ่มคนละชามเลยสนใจอยากลองลิ้มลองรสชาติดูบ้าง

“โอ้โฮ อร่อยจริงๆด้วย!” แค่เพียงคำแรกที่บีมคีบะหมีเข้าปาก ก็ชื่นชมความอร่อยของบะหมีคุณป้าขึ้นมาเลย

“ใช้อร่อยมากจริงๆ”

กินกันเสร็จ เดินผ่านตลาดฟงสักเล็กน้อย ผมก็ไปหยุดที่ร้านขายถั่วครับ มันเป็นเหมือนเค้าทุบถั่วให้แบนๆ มีให้ลองชิมด้วย ผมก็ชิมดู คือแบบว่า ทำไมอาหารที่นี้อร่อยไปหมดทุกอย่างวะ? ไม่รอช้า ผมสั่งถั่วหนึ่งครับ ถั่วละ 10 หยวน เป็นถั่วใหญ่เหมือนกัน

ผมมาแกะกินระหว่างเดินทางเที่ยวอุทยานต่อ โอมาเย่ก็อดดอด ขนมีแค่หยิบมือเดียว กินกันห้าคำก็หมดครับ แหม่ ขนมีเคี้ยวเล่นชิ้นนี้มันแพงเอาเรื่องอยู่นะเนี่ย ช่างต่างกับถั่วบรรจุเสียเหลือเกิน ฮ่าๆ

ผมว่ามาดูว่าที่เที่ยวในส่วนต้นของอุทยานที่พวกผมเดินทัศนศึกษาเนี่ยมันมีอะไรบ้างกันดีกว่า เราเริ่มต้นที่จุดแรกเรียกว่า Reed Lake ครับ ที่นี่จะมีพรรณไม้แปลกๆเหมือนเป็นต้นหญ้า อารมณ์เหมือนต้นหญ้าที่ออกดอกเหมือนดอกอ้อยขึ้นรายล้อม มีสายน้ำลำธารที่สวยงามอยู่ตรงกลาง สวยมากครับ ทางเดินชมจะแบ่งออกเป็นสองฝั่ง คือฝั่งติดถนน กับฝั่งติดภูเขาที่อยู่ตรงข้ามถนน มีสายน้ำเป็นตัวกัน เราก็กินดูได้เลยครับว่าอยากเดินฝั่งไหน พวกผมใช้เวลาส่วนใหญ่เดินในฝั่งเลียบบภูเขา

เดินขึ้นไปอีก ก็จะเจอ Shuanlong Lake ครับ ยิ่งเดินขึ้น ยิ่งสวย เราก็กินถ่ายรูปกันสักพักใหญ่ๆ จากนั้นก็เดินดูๆขึ้นไปอีก ระหว่างทางก็จะเห็นนักท่องเที่ยวเดินย้อนศรพวกเรารับ มีนักท่องเที่ยวคนหนึ่งหยุดและทักพวกเราว่า

“คุณมาเที่ยวที่นี่กี่วันเธอ”

“เราวางแผนว่าจะเที่ยวที่นี่สามวันครับ”

“มิน่า พวกคุณดูชิลกันมาก เดินเรื่อยๆเอื่อยๆ เหมือนไม่ค่อยรีบร้อนกันสักเท่าไร ส่วนพวกเราแบบเที่ยวแค่วันเดียว ตอนนี่ต้องรีบทำเวลา”

“ครับผม ขอให้สนุกกับการเดินทางนะครับ”

“เช่นเดียวกันนะ”

ผมเองก็นึกสงสัยอยู่หน้าครับว่า อุทยานแห่งนี้มันยิ่งใหญ่มาก การมาเที่ยวหนึ่งวันเนี่ยมันจะเป็นไปได้ยังไง จะเอาเวลาไหนมาชื่นชมความสวยงามของมัน พอเดินถึงจุดทะเลสาบ Wolong Lake ผมก็เห็นกรู๊ปทัวร์จีนมาลงครับ พร้อมกับมีการให้สัญญาณประมาณว่าให้เวลาอยู่ตรงนี้ 20 นาที! คือแบบว่า อะไรนะ ทะเลสาบข้างหน้าพวกเธอใหญ่โตขนาดนี้ ใช้เวลาแค่ 20 นาที นี่แค่ถ่าย selfie ก็หมดแล้วหน้าครับ ไม่คิดจะเดินเข้าไปข้างในกันหะ?! ผมยืนมองทัวร์จีนเค้ามาเที่ยวกันทุกคนกุกูกุจอกหีบกล้อง หีบมือถือออกมาถ่ายรูป คู่กับทะเลสาบ คู่กับป่า เยลโล่แป้นเดียวก็รีบขึ้นรถไปยังจุดต่อไป ผมเห็นแล้วก็เข้าใจอารมณ์ชะงักทัวร์จริงๆ ใช้ชีวิตบนรถเท่าๆกับบนจุดท่องเที่ยว แต่ก็นะ สไตส์การท่องเที่ยวของแต่ละคนไม่เหมือนกัน จะว่าเค้าก็ไม่ได้

หันมามองตัวเอง นี่บ่ายกว่าแล้ว ยังห่างจากจุดเริ่มต้นไม่เท่าไร บางทีเพื่อนผมก็บอกว่า

“เราต้องทำเวลากันบ้างแล้วนะ ไม่งั้นเดี๋ยวจะเก็บส่วนต้นของอุทยานไม่ครบ”

แต่ก็พูดไปแค่นั้นแหละครับ เราทั้งสามก็เดินชิลๆกันไปเหมือนไม่เคยพูดคำนี้ออกมา ฮ่าๆ

ยิ่งเดิน ความอลังการก็ยิ่งเพิ่มขึ้นจริงๆ

จุดต่อมาเราก็เดินมาถึง น้ำตก Shuzheng ครับ เป็นน้ำตกที่ไม่สูงมาก แต่กระจัดกระจายอยู่น้อยใหญ่ในอุทยาน สวยอีกเช่นเดียวกัน พวกเราเดินในทางเดินที่ข้ามน้ำสายนี้ไป พร้อมกับกวักน้ำในอุทยานดู ลองเช้คว้ามันเย็นขนาดไหน

มันเย็นประหนึ่งเอามือไปแช่ช่องฟิตของตู้เย็น!

อะไรกันเนี่ย ทำไมน้ำเย็นขนาดนี้ มือชาไปหมดเลยครับ อาจจะเป็นเพราะว่าผมใส่ถังลองจอน ทั้งเสื้อกันหนาวขนเป็ด จึงทำให้รู้สึกว้อบว้อน แต่ทั้งนี้ในความเป็นจริงอากาศภายนอกมันเย็นเจี๊ยบเลย

“ทริปนี้เป็นทริปที่พีว่าจะมีความสุขมากแน่ๆ” จู่ๆพีปักก็เอ่ยขึ้นมา

“ทำไมละพี” ผมถาม

“ก็ทุกทริปพีไปคนเดียว ไม่เคยถ่ายภาพสวยๆได้เลย แต่ทริปนี้มีสนมาด้วย อย่างน้อยพีก็จะมีภาพสวยๆของตัวเองบ้าง”

“จะให้ผมเป็นช่างภาพให้ ว่างั้น”

“แน่นอน มากับสนทั้งที ก็ปราณีพี่บ้าง ถ่ายให้พี่มุนนี่หน่อยนะ” พูดจบพี่ผมก็แอดหล่อเตรียมถ่ายรูปทันที ผมก็เลยจัดให้คนละแอสองแอสอง

จะว่าไปมีเพื่อนร่วมเดินทางมันก็ดีอยู่อย่างหนึ่งคือ เรามีโอกาสปรากฏในภาพถ่ายของกล้องตัวเองมากขึ้น ปกติไปเที่ยวคนเดียวแทบจะไม่มีภาพตัวเองในกล้องเลย ฮ่าๆ

ตอนนี้ฉากเบื้องหน้าของเราคือทะเลสาบแสนสวย น้ำเป็นสีมรกต ผิวน้ำนิ่ง มองเห็นเงาสท้อนของผืนป่าหลากสี บรรยากาศแบบนี้มันคุ้มเสียยิ่งกว่าคุ้มกับการนั่งรถข้ามน้ำข้ามทะเลมาเพื่อได้มาเยือนด้วยตัวเอง ทะเลสาบนี้ชื่อว่า Tiger Lake

ตามเสตีปหลักของพวกเราก็คือ หยุดถ่ายรูปกันอีกเช่นเคยครับ กดชัตเตอร์กันไป

พอพูดถึงการกดชัตเตอร์ มาเที่ยวที่แห่งนี้ก็แปลกอยู่อย่างครับ คือแบตเตอรี่หมดเร็วมาก ไม่ใช่เพราะหมดเพราะผมรัวกดนะครับ แต่มันหมดอย่างมีนัยสำคัญ ผมเตรียมแบตมาสองก้อน ปกติจะถ่ายได้จนเต็มเต็ม อยู่ได้ทั้งวัน แต่ที่นี่คืออะไร ก้อนเดียวใช้ได้เพียงแค่ครึ่งวันครับ ลองถามเพื่อนๆดู เพื่อนบอกว่าเพราะอากาศมันเย็นมาก ทำให้มันเก็บแบตได้ไม่นาน กล้องเราทั้งสามคนประสบปัญหาอย่างเดียวกัน

เหลือเวลาอีกชั่วโมงกว่าๆ อุทยานก็จะปิด แต่เรายังเดินไปไม่ถึงไหน เป้าหมายข้างหน้าคือทะเลสาบแรดครับ ทะเลสาบที่ใหญ่มากๆของส่วนแรกของอุทยาน ที่นี่จะมีป้ายบอกทางเป็นระยะๆ จากจุดที่เรายืนอยู่ ไปยังทะเลสาบแรด เขียนไว้ว่า 2,600 กว่าเมตร!

เอาละวะ เดินกันมาทั้งวันแล้ว อีกแค่ราวสามกิโลเมตรจะไปกลัวอะไร เดินกันต่อสหายเอ๊ย

ครั้งนี้เราเดินเร็วขึ้นมาหน่อย หน่อยจริงๆ กว่าที่จะมาถึงทะเลสาบที่วาก็กินเวลาไปหลายสิบนาที พอได้เห็นแล้วก็ตื่นตาตื่นใจกับความยิ่งใหญ่ของทะเลสาบ เป็นทริปที่ยิ่งเดินสูงยิ่งสวยจริงๆ ครั้งนี้เราข้ามมายังทางเดินเลียบบถนนกันบ้าง เพื่อตอนกลับจะได้นั่งรถบั๊กลับกันเลย

พอมาถึงฝั่งถนน แล้วหันไปมองฝั่งตรงข้ามที่เราใช้เวลาอยู่ทั้งวันนั่นแหละครับ โอ้โห! มันสวยมาก ฝั่งที่พวกผมเดินก่อนหน้า ไบไม่เปลี่ยนสีทั้งแถบเลย พูดแล้วก็กดชัตเตอร์กันต่อ ณ เวลานี้แบตกล้องเหลือขีดเดียว แถมกระพริบๆแล้วครับ มองดูเวลา เรายังพอมีเวลาเหลือ เลยพากันเดินขึ้นไปอีกหน่อย มองเห็นป้ายบอกทางว่าข้างหน้าคือน้ำตกไข่มุก แต่ป้ายบอกว่าห่างออกไปอีก

ราว 600 เมตร เราคิดว่าถ้าสปีดการเดินทางของพวกเรายังเป็นเช่นนี้ เราค่อยมาเก็บจุดนี้ในวันรุ่งขึ้นดีกว่า วันนี้เข้าห้องน้ำห้องทำในอุทยานให้เรียบร้อย แล้วนั่งรถกลับกัน

เมื่อใกล้จะถึงเวลาปิดอุทยาน เจ้าหน้าที่ก็จะหยิบ โทรโข่งมาพูดเรียกนักท่องเที่ยวให้กลับมายังจุดขึ้นรถครับ พวกผมก็จับจองที่นั่งกันเรียบร้อย นั่งดูวิวข้างทางระหว่างที่รถแล่นกลับไปส่งยังปากทางเข้าอุทยาน

วันนี้ชีวิตมีความสุขเสียเหลือเกินครับ แม้จะเดินทั้งวัน ก็ไม่รู้สึกเมื่อยหาล้า มันคือการได้อยู่บนดินแดนที่เหมือนสวรรค์จริงๆ

ผมนั่งดูวิวในตอนขากลับเพียงอย่างเดียว เพราะกล้องผมนั้นแบตเตอรี่หมดเกลี้ยงแล้ว

อาหารเย็นมือนั้นยิ่งอร่อยเข้าไปใหญ่ พลังงานที่ใช้หมดไปเยอะต้องกินทดแทน เราสั่งเนื้อจามรีมากิน รสชาติเยี่ยมมากๆ ครั้งแรกเหมือนกันที่ได้ลองทานเนื้อสัตว์ชนิดนี้ อยู่นี้ถือว่าเป็นอาหารหลักเลยครับ มีทั้งแบบปิ้ง แบบย่าง แบบต้ม แบบผัด สุดแต่จะเลือกครับ

คืนนั้นผมนั่งอัฟเฟสบुक อัฟรูปภาพบางส่วนแบ่งปันให้เพื่อนๆ ในเฟสบุกได้ดูว่าที่ที่ผมมา มีบรรยากาศเป็นอย่างไร ทุกคนต่างกระหน่ำเข้ามาดไลค์ และคอมเมนต์กันอย่างล้นหลาม ในฐานะของนักเดินทางที่ชื่นชอบการถ่ายภาพและเล่าเรื่องราวอย่างผม การได้เห็นคนมีความสุขกับสิ่งที่เราแบ่งปัน เราก็มีความสุขแล้วแหละครับ

ผมตั้งนาฬิกาปลุกไว้ และตั้งใจไว้ว่าพรุ่งนี้จะไม่ตื่นสายเด็ดขาด

8

SNOWING

ผมตื่นตั้งแต่เช้าตรู่

อากาศวันนี้ยิ่งหนาวกว่าเมื่อวานอีกครั้ง พี่ปักบอกว่าคุณพยากรณ์อากาศ แล้วคาดว่าเมื่อคืน น่าจะมีหิมะตก พอได้ยืนยันว่าหิมะตกแค่นั้นแหละ ผมก็รีบเปิดหน้าต่างออกไปดู ไม่เห็นมีเลย! พี่ปักบอกว่าคุณน่าจะตกที่ยอดเขานะ แต่ถ้าอากาศเย็นลงกว่านี้อีก ก็น่าจะมีตกถึงพื้นเหมือนกัน ผมดูพยากรณ์อากาศ ก็เห็นเขียนไว้ว่าอุณหภูมิวันนี้อยู่ที่ประมาณ -3 องศา

ผมไปยืนต่อคิวซื้อตั๋วใหม่ครับ จ่ายอีก 310 หยวนสำหรับค่าตั๋ว วันนี้ดูเหมือนคนจะพลุกพล่านยิ่งกว่าเดิม จริงๆเป็นเพราะเรามาในเวลาเช้าด้วยแหละ เลยได้เห็นจำนวนคนที่แห่มาเยอะขนาดนี้ ยิ่งเป็นวันเสาร์ซึ่งเป็นวันหยุดจึงไม่ต้องแปลกใจในจำนวนคน

วันนี้แพลนของเราคือไปเที่ยวฝั่งขวาของอุทยาน เราจะนั่งรถไปถึงจุดสูงสุดก่อน แล้วค่อยเที่ยวย้อนกลับมา เป้าหมายแรกของเราก็คือ Primeval Forest ป่าดึกดำบรรพ์ ไปดูกันซิว่ามันดึกดำบรรพ์แค่ไหน

ระหว่างทางเราก็เห็นทิวทัศน์หลายอย่างครับ มันยิ่งสวยกว่าที่เราเห็นเมื่อวานอีก! เมื่อวานว่านั่นก็คือสวรรค์แล้วนะ แล้วนี่ละ คือสวรรค์ที่อยู่บนสวรรค์อย่างนั้นหรือ?

พอขึ้นเขาไป เริ่มมองเห็นหิมะเกาะตามต้นไม้แล้วครับ ไซ้ครับ หิมะ!

หิมะจริงๆด้วย!!

สวรรค์ทรงโปรด วันนี้ผมจะได้สัมผัสหิมะด้วยมือของตัวเองแล้ว! พี่ปักบอกอีกครับว่า ถือว่าเป็นหิมะที่สวยงามมาก เพราะหาดูได้ยากที่จะเห็นหิมะท่ามกลางใบไม้เปลี่ยนสี ปีนี้ใบไม้เปลี่ยนสีช้า แต่หิมะกลับตกเร็วทำให้ได้เห็นบรรยากาศสวยๆเช่นนี้ และดูจากหิมะบนต้นไม้ ใบไม้ กิ่งไม้แล้ว นี่เป็นหิมะที่เพิ่งตกได้ไม่นาน เพราะยังจับตัวเป็นก้อนไม่เยอะ เป็น โชคดีของพวกเราที่มาถูกเวลาพอดี

ผมกับบีมีไม่เคยเห็นหิมาก่อน

เราทั้งคู่รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นเด็กที่ได้ खेलใหม่ มันน่าสนุกไปหมดทุกอย่าง วันนี้ผมซื้อหมวก ซื้อถุงมือจากด้านล่างมาด้วย ซึ่งก็เป็นเรื่องดีอีกอย่าง ไม่จั่นมือชาหุซาแน่ๆ

เมื่อวานเบื้องหน้าคือผืนป่าหลากสี วันนี้เบื้องหน้าคือผืนป่าพันปีถูกแต่งแต้มด้วยสีขาว ถ้าไม่เรียกว่านี่คือสวรรค์ในเทพนิยาย แล้วจะเรียกว่าอะไร?

หัวใจผมเต้นแรง

มันคือความสุขแบบสุดขีด ที่ไม่เคยคาดฝันมาก่อนว่าจะได้เจออะไรที่ยิ่งใหญ่ สวยงามขนาดนี้ ผมรู้สึกภูมิใจแทนคนจีน ที่พวกเขามีธรรมชาติที่สวยงาม ดีใจแทนพวกเขาที่ยังรักษาผืนป่าแห่ง

ให้ยังคงอุดมสมบูรณ์ไว้ได้ ค่าเข้าชมเราอาจจะมองว่ามันแพง แต่ถ้าคุณได้มาเห็นกับตา มันคือ การคุ้มค่าเงินทุกบาทที่คุณจ่ายไปจริงๆ

ภูเขาเบื้องหน้าคือภูเขาต้นสนสูงลิ่วที่ปกคลุมด้วยหิมะ ด้านซ้ายคือป่าไม้ที่มีแต่หิมะ ด้าน ขวาคือป่าสนที่มีแต่หิมะเช่นเดียวกัน

สักพักเริ่มมีหิมะร่วงลงมา...

อาห์ พระเจ้าประทานพรให้ลูกหรือไร ขอขอบคุณสำหรับความสวยงามเหล่านี้ สัมผัสแรกที่ ผมรู้จักหิมะมันก็คือเรื่องน่าประทับใจ ตื่นเต้น และหลงรักเข้าไปในทันที

เราเดินกันต่อไปในทางเดิน ในอุทยานตรงจุดนี้ ยิ่งเดินเข้าไปลึก ต้นไม้ก็ยิ่งสูงมากขึ้น เป็นต้นสนทิวสูงเป็นสิบลูบเมตร ทำให้ผมนึกถึงภาพยนตร์เรื่องแวมไพร์ทไวไลท์ สักพักผมก็ขอให้ เพื่อนร่วมทริปทั้งสองของผมไปเป็นนายแบบให้หน่อย เพื่อที่จะถ่ายรูปคู่กับแนวทิวสนเหล่านี้

ภาพออกมาดูดีมาก!

ผมจึงวางกล้องไว้กับทางเดิน ตั้งเวลาถ่ายภาพอัตโนมัติ แล้วรีบวิ่งไปอยู่ในเฟรม ถ่ายเสร็จ แล้วมาเช็คภาพ ห๊ะ โดนใจสุดๆ! เพื่อนทั้งสองก็ร้องว้าว เพราะมันอย่างกะเป็นบอยแบนด์ในแดน นิยาย

สมองน้อยๆของผมเริ่มมะโนฉากต่างๆ แล้วก็ขอให้เพื่อนๆไปยืนตรงนั้น ตรงนี้ เพื่อถ่ายรูป เป็นที่ระลึก เพื่อนร่วมทริปก็ว่านอนสอนง่าย บอกให้เดินซ้ายก็ซ้าย เดินขวาก็ขวา เราสนุกมาก จริงๆ นักท่องเที่ยวหลายคนเห็นพวกเราสนุกสนานกันใหญ่ ก็ทำตามบ้าง มาขอใช้พื้นที่ที่พวกเรา ถ่ายรูปมาเป็นพื้นที่ของตัวเองบ้าง ไม่ว่างันครับ มีความสุขต้องแบ่งปันกัน

ดูจากเวลาแล้ว ทริปวันนี้ก็ยังเป็นทริปแสวงบุญกันต่อ

เนื่องจากฝั่งขวามือนั้น แหล่งท่องเที่ยวแต่ละจุดอยู่ห่างกันมาก เกือบสิบลิโลเมตร และเป็น ทางเดินขึ้นลงเขา จะให้พวกผมเอ้อระเหยลอยชาย เหมือนเมื่อก่อนก็คงจะเป็นอะไรที่ทำทนายเกิน ไป พวกผมเลยเลือกที่จะนั่งรถไปลงตามจุดต่างๆแทน

ทุกจุดที่รถวิ่งผ่าน มันล้วนสวยงามสุดบรรยาย และจากนั้น...เราก็หลงกัน หากันไม่เจอครับ

เรื่องมันเกิดขึ้น เพราะพี่ปักไปเข้าห้องน้ำ ผมก็ยืนรออยู่แถวนั้นๆ รออยู่พักใหญ่ มองหาบีมก็ไม่เจอ เอ๊ะ สองคนนี่หายไปไหน ผมก็เลยเดินถ่ายรูปเล่นๆ ละแวกนั้นครับ ผ่านไปเกือบครึ่งชั่วโมง ก็ยังไม่เห็น นี่ไปฉีกันนานขนาดนี้เลยหรือ? หรือว่าพากันเดินไปก่อนแล้ว? คือในบางที่เพื่อนทั้งสองคนก็จะเดินนำหน้าผมไป เพราะผมเดินช้า ถ่ายรูปเยอะ

ผมเลยตัดสินใจเดิน เพื่อทั้งคู่จะเดินนำไปแล้ว

เดินไปถ่ายรูปไป ก็ยังไม่เห็นวีแววของทั้งคู่ ในอุทยานนี้ก็ใหญ่เสียด้วย ทางเดินมีให้เลือก เดินจะเดินฝั่งซ้าย หรือจะเลี้ยวฝั่งขวา

ขวาร์ร้าย ซ้ายดี...

ผมเลือกขวา และมันก็คือร้ายจริงๆ ด้วย เพราะผมหาทั้งคู่ไม่เจอ! ฮ่าๆ

ผมเลยตัดสินใจ เออวะ เตี้ยวค่อยไปเจอกันที่แถว Colorful Lake ละกัน ตรงนั้นเป็นจุดทะเลสาบสุดท้ายที่เราจะไปกัน ผมเดินจนถึงทางลงไปน้ำตกครับ ต้องเดินลงไปเบื้องล่าง วิว ทิวทัศน์ต่างจากด้านบนมากเหลือเกิน น้ำตกสูงมาก อากาศเย็นสดชื่น ลำธารจากน้ำตกก็ใสปิ๊ง พืชพรรณแถวนี้ก็ดูแปลกตา

เดินไกลมากๆ จนในที่สุดก็มาถึง Arrow Bamboo Lake ทะเลสาบนี้ น้ำใสสวยเช่นเดียวกัน มองไปยังกันแม่น้ำจะเห็นพวกต้นไม้ต่างๆ ที่เหมือนลูกศรวางเรียงกันอยู่ นี่เลยน่าจะเป็นที่มาของชื่อนี้ ผมหยุดถ่ายรูป เก็บบันทึกภาพ แล้วเดินไปต่อ จนในที่สุดก็มาถึง Colorful Lake ครับ เป็นทะเลสาบที่สวยงามมากจริงๆ ต้นไม้แถบนี้ก็จะเป็พุ่มๆ เรียงต่อกัน มีความหลากหลายมากกว่าเมื่อวานด้วย น้ำก็ใสตัดกันเด่นชัดกว่า ผมเลยนั่งตีมด้า ณ ที่แห่งนี้ รอเพื่อนๆ เพื่อว่าจะได้เจอกัน

ถ่ายภาพไปจนเมื่อยมือ ในที่สุดก็มีคนมาต่อยที่หลัง

“มาอยู่นี่นี่เอง!” เจ้าบีมพูดขึ้นมา

“อ้าว! แล้วพวกนายหายไปไหนกันละ”

“เราก็ไปห้องน้ำ แต่มันไกลมาก พอกลับออกมาหานายไม่เจอ”

“เราก็รออยู่แถวนั้นตั้งนาน ก็นึกว่าพากันเดินชมวิวมาก่อน ก็เลยเดินออกมา พอไม่เห็นก็เลยตั้งหลักที่นี่”

“พวกเราก็คิดอยู่ว่า มันเดินเร็วจังวะ ปกติเดินไปถ่ายรูปไป ฮ่าๆ”

“ช่างเหอะ มาถ่ายรูปกันดีกว่า เดี่ยวสักพักก็จะได้เวลากลับแล้ว” ผมชวน

แล้วเราก็พากันถ่ายภาพอย่างสนุกสนานกันไป

แต่เหตุการณ์ไม่คาดคิดก็ยิ่งเกิดขึ้นอีก

เราหลงกันอีกรอบ

อะไรกันเนี่ย วันนี้หลงกันบ่อยจัง ฮ่าๆ ผมเลยนั่งรถบั๊สกลับไปทางเข้าอุทยานคนเดียว ระหว่างทางก็ผ่านน้ำตก ก็หยุดถ่ายรูปสักพัก พอลงจากรถที่ปากทางเข้าอุทยานก็เห็นสองคนนั้น ยิ้มแฉ่ง

“พี่ว่าแล้วจะต้องเจอกันที่นี่ มานั่งรอแบบห้ามไปไหนเลย” พี่ปักพูดไปยิ้มไป

“แล้วทำไมหลงกันอีกเนี่ย” ผมถาม

“นั่นนะสิ หลงกันได้ไง เอาเหอะ เดี่ยวเราไปจองตั๋วรถบั๊สไปหวงหลงกันดีกว่า ไม่รู้มันปิดทำการกี่โมง”

สถานีรถบั๊สอยู่ไม่ห่างไปจากจุดซื้อตั๋วเข้าอุทยานเท่าไรครับ เดินประมาณสิบนาที พอไปถึง ระหว่างที่ผมกำลังจะเดินไปที่ตู้ขายตั๋ว ก็สาวฝรั่งคนนึงรีบเดินบึ่งมาหา และส่งเสียงทักทาย ผมมองไป

ฮานานั่นเอง!

เธอบอกว่าเธอเพิ่งมาถึงจิวโจ้วโกวตะก็ นั่งรถมาจากเฉิงตู และเธอกับจิมโม่วางแผนว่าจะเดินทางไปยังหวงหลง ในวันพรุ่งนี้ แต่ดูเหมือนว่าจะไม่มีตั๋วไปหวงหลงแล้ว ผมได้ยินก็ใจแป้ว ไม่มีตั๋วไปหวงหลง แล้วทำไงกันดีละ เราก็ไปสอบถามเรื่องตั๋วอีกครั้ง พนักงานที่นี่พูดภาษาอังกฤษไม่ได้เลยครับ ลำบากกันมากและก็อย่างที่ว่าไม่มีตั๋วไปหวงหลงแล้ว

ฮาน่าบอกว่าจริงมีอีกวิธีคือเราต้องเช่ารถไปกันเอง แต่ต้องหาเพื่อนร่วมทีม ผมก็บอกว่า เดี่ยวปรึกษาเพื่อนก่อนว่าตกลงพรุ่งนี้จะไปหวงหลงหรือว่าจะไปเที่ยวจิวโจ้วโกว ในส่วนที่เหลือ เราก็ยังหาข้อสรุปกันไม่ได้ อยากกลับไปวางแผนกันอีกที พวกเราเลยแยกย้ายกับฮาน่าและจิมโม่ ผมเองก็ลืมนถามไปว่าทั้งคู่พักอยู่ที่ไหน

วันนี้เราไปจองห้องพักที่ International Youth Hostel ที่อยู่ชอยข้างๆของ โรงแรมที่เราพัก ราคาห้องพักหนึ่งห้องสามเตียง 150 หยวน เท่านั้นเองครับ สภาพห้องและวิวดีกว่า โรงแรมแรก เสียอีก พนักงานต้อนรับที่ Hostel เป็นดีหนุ่ม ชื่อว่าหลิงครับ ผมก็สอบถามเรื่องรถไปที่หวงหลง ในกรณีที่เราเช่ารถ หลังบอกว่า 400 หยวน สำหรับไปและกลับ นั่งได้สูงสุดสี่คน รถออกเดินทาง 7:00 น. มารอรับที่โฮสเทลนี้เลย ผมก็ขอปรับเวลาให้เป็น 08:00 น. แทน หลังก็ติดต่อคนขับรถ ให้และบอกว่าไม่มีปัญหา ส่วนเรื่องเช็คอินห้องพัก ให้มาเช็คอินได้ตั้งแต่ 06:30 น. เป็นต้นไป

สรุปวันนั้นพี่ปักบอกว่าไม่ขอไปหวงหลงด้วย เพราะอยู่เคลียร์งาน มีงานด่วนแทรกเข้ามา พวกผมสองคนจึงไปเที่ยวกันเอง ครั้นจะติดต่อพวกฮาน่ากับจิม ก็ไม่รู้จะติดต่อกันได้อย่างไร สำหรับผมก็ โอเคนะ คนละ 200 หยวน ไปกลับ ไม่ใช่ปัญหา เพราะใช้ว่าจะมากันได้ง่ายๆ

วันรุ่งขึ้นผมไม่คาดคิดว่าจะได้เจอบรรยากาศแห่งความสุขแบบทวีคูณพุ่งกระชูดท่ามกลาง อากาศความหนาวเย็นที่รุนแรงมากขึ้น

PHOTO BY BUKSOHN

9

EXTREME

อากาศหนาวเย็นกว่าทุกวัน ผมจัดกระเป๋า และเอาไปฝากไว้ที่ล็อกบี้ของ Hostel พร้อมฝากพี่ปักให้ช่วยดูแลให้ด้วย จากนั้นผมก็ขึ้นรถยนต์ส่วนตัวไปยังเมืองหวงหลง

หวงหลงอยู่ห่างจากจีวโจวประมาณ 130 กิโลเมตร ปกติจะใช้เวลาในการเดินทางประมาณ 2 ชั่วโมงครึ่ง
แต่วันนี้มันไม่ปกติ...

จากพยากรณ์อากาศ วันนี้หนาวเหน็บมาก ที่หวังหลงหิมะตกหนัก คนขับรถจึงนำ โข่มาพันรอบล้อรถไว้ครับ เป็นการกันลื่นเวลาขับรถ เขาเตรียมพร้อมได้ดีมากจริงๆ

คนขับรถของเราพูดภาษาอังกฤษไม่ได้ เราก้ใช้ภาษามือ กับแอปแปลภาษาไว้ช่วยชีวิต เป็นคนขับรถที่ชำนาญเส้นทางมาก เพราะระหว่างทางจะเห็นรถขับเบ้ซ้ายเบ้ขวาอยู่หลายคัน อันเนื่องมาจากสภาพถนนที่กลายเป็นน้ำแข็ง

หิมะตกหนักมาก! อุณหภูมิสูงสุดคือ 0 องศา!

เส้นทางสองฝากฝั่งคือต้นไม้ใบไม้หลากสีที่ถูกหิมะปกคลุม ผมนึกว่าผมไม่ได้อยู่เมืองจีนนะเนี่ย ยิ่งขับไปเท่าไร หิมะก็ยิ่งหนาขึ้นเรื่อยๆ จนไปถึงจุดที่แบบว่า โลกนี้มีแต่สีขาว ผมมองอะไรไม่เห็นเลย ถูกหมอกปกคลุม คนขับรถก็ค่อยๆขับไปช้าๆ เพราะรัศมีการมองเห็นแย่มาก

ผมนึกถึงหนังเรื่อง The Secret Life of Walter Mitty

ชีวิตของพวกเขาตอนนี้มันเหมือนกับการเดินทางออกไปผจญโลกกว้างที่เราไม่เคยเห็นมาก่อน และเป็นโลกที่อยู่เหนือจินตนาการที่เราคาดหวังไว้ ผมแทบไม่เชื่อสายตาตัวเองว่าที่แห่งนี้คือแผ่นดินจีน มันรายล้อมด้วยยอดเขาหิมะยาวเป็นทิวแถว ในช่วงที่เข้าสู่หมอกปกคลุมเราก็มองไม่เห็นอะไรเลยสักนิด แต่พอหลุดพ้นจากสภาวะนั้น ภาพเบื้องหน้าก็ยิ่งใหญ่ตระการตา ธรรมชาติอัศจรรย์เสมอ

เราวิ่งผ่านหมู่บ้านที่อยู่กลางหุบเขาหิมะ ห่างไกลจากผู้คน ชาวบ้านแถบนี้เป็นคนทิเบต จะมีธงหลากสีของทิเบตเรียงร้อยกัน เป็นเอกลักษณ์ คนขับรถบอกว่าอีกไม่นานก็ถึงอุทยานหวงหลงแล้ว

และก็เป็นอย่างว่าครับ อีกไม่นานเราก้ถึงอุทยานหวงหลง พอแค่ลงจากรถเราก้สั่นสะท้านกันเลย มันหนาวมากๆ คนขับรถบอกว่าให้ออกมาเจอกันตรงจุดนี้เวลาบ่ายสาม โมง แต่ผมกับเพื่อนก็เจรจาไปว่าขอเลื่อนไปหน่อยได้ไหม เพราะพวกเราเลื่อนเวลาตอนขามาด้วยนี่นา สุดท้ายตกลงกันไว้ที่เวลา 15:30 น. เพราะคนขับรถเกรงว่าหิมะจะตกหนักแล้วทำให้การเดินทางกลับจะลำบาก แสดงว่าพวกเราจะมีเวลาเที่ยวอุทยานหวงหลงสามชั่วโมงครึ่ง

บัตรเข้าหวงหลง 200 หยวน ถ้าอยากจะขึ้นกระเช้าด้วยก็จะเป็น 80 หยวน หวงหลงอยู่สูงจากระดับน้ำทะเลมากๆ อากาศด้านบนจะเบาบาง จึงมีข้อแนะนำให้เราเตรียมออกซิเจน ครอบป้องกัน และหลีกเลี่ยงการทำกิจกรรมแบบเร็วเกินไป เช่น วิ่งขึ้น หรือกระโดดโลดเต้น

พอเอาเข้าจริง คำแนะนำทั้งหลายพวกผมลืมหมดครับ เพราะหวงหลงตอนนี้มีแต่หิมะปกคลุม เหมือนฉากในภาพยนตร์เรื่อง Narnia ผสมกับ Frozen ใดๆอย่างนั้น